

(CAZUL) IRINA
(roman?)

Evident, toate întâmplările
care urmează, sunt fictive.
La fel și personajele.

Este istoria unui eșec.

Autor Dr. Marian Popa.

17X2001 Introducere.

Este o decizie grea să scriu despre Irina, pentru că ea are un copil, asupra căruia se repercutează ce voi scrie eu, tatăl lui, despre ea. Pe de altă parte, viața ei s-a intersectat cu viața multor oameni, care mai trăiesc sau, dacă au murit, au urmași care pot fi deranjați de cele ce urmează. Aș putea fi acuzat de asemenea că scriu pentru a mă disculpa de partea mea de vină, de contribuția mea la suferința ei. E greu să fii critic și să scrii obiectiv despre tine însuși, fără să încerci să te pui în valoare. Doar dacă nu ești și tu cuprins de tristețe și nemulțumit de neputința ta, de faptul că nu ai putut împiedica acest imens eșec tragic, viața ei, acest pariu pierdut cu nebunia.

Cum să scrii fără emoție despre lucruri atât de grave, care ți-au provocat emoții atât de mari?

Cum să scrii decent despre lucruri care au depășit mult limitele decenței, șocând în mod repetat participanții sau asistența?

Nu am decât un singur răspuns. Această incursiune în Țara Păcatelor și a Nebuniei, poate fi de folos acelor oameni care vor să învețe din greșelile altora, pentru a nu le face și ei.

Ea mai poate fi de folos și celor interesați de psihiatrie și de sănătatea mintală a lor și a celor din jur.

Am cunoscut-o în ajunul Revelionului din 1977 când eu, medic secundar (rezident cum se spune acum) psihiatru, preluam garda, ca ofițer de serviciu la direcția spitalului, de la ea. Era seară. După ea venise soțul ei, un domn între două vârste, cu ochi albaștri, prezentabil, despre care am aflat ulterior că lucra ca inspector în Ministerul Agriculturii, avea un apartament enorm în blocul Romarta de lângă Piața Palatului (acum Piața Revoluției) și mai fusese căsătorit.

Eu venisem cu prietena mea, o tânără absolventă a unei școli de tehnică medicală, de origine maghiară, din Oradea, blondă, înaltă, cu ochi albaștri, drăguță și față de care nutream sentimente puternice și nu excludeam perspectiva unei căsătorii.

Irina era minionă, blondă și ea, vopsită însă, cu tenul alb palid, de slav și destul de slăbuță (avea, când m-am căsătorit cu ea, după un an, 56 kg). Nu am remarcat nimic deosebit la ea atunci.

Am mai întâlnit-o în seara de Înviere, anul următor, când, împreună cu o colegă de-a mea de an, Grațiela, trebuia să facem de gardă. Era însoțită de o pacientă cu o pată mare roșie pe gât (angiomatoză), care descoperise că proaspătul ei soț, băiat de procuror, este bolnav psihic.

18.10.2001.

Toți patru am mâncat cozonac și ouă roșii, aduse de ele și, la miezul nopții, am băut câte un pahar de șampanie.

I-am făcut curte fără intenții deosebite. Un compliment referitor la un anumit gen de frumusețe slavă, a mișcat-o vizibil. Era stăpânită și avea o mască aproape imobilă, de păpușică japoneză care nu are voie să-și exprime sentimentele dar pozează tot timpul.

Cu câteva săptămâni în urmă, la camera de gardă mă sunase o doamnă să-mi spună printre altele că „am vorbit cu soția dvs...” Eu îi răspusesem, fără să-mi dau seama cu cine vorbesc, „D-nă, din câte știu eu nu sunt căsătorit”. Era ea. Voia să știe dacă sunt căsătorit. Am aflat asta mai târziu.

După alte câteva luni, în amfiteatrul mare al spitalului, am stat alături de ea și, la plecare, a remarcat că nu ne-am văzut de mult dar că prin asta nu vrea să se refere la faptul că, dincolo de colegialitate, suntem un bărbat și o femeie. La care eu am replicat imediat „De ce nu?” și, din acel moment, a început să mă intereseze. Am invitat-o la o plimbare în Parcul Tineretului unde, într-o zonă mai izolată, ne-am îmbrățișat și am sărutat-o. Am invitat-o la mine acasă, a acceptat și, la ieșirea din parc, am întrebat-o câți ani are. Nu mi-a spus, dar mi-a făcut cunoscut că ultimul ei admirator, un pictor, băiatul unei ginecologice, care o ceruse și în căsătorie, era cu opt ani mai mic decât ea. Nu am dat prea mare importanță acestui fapt, pentru că ea arăta foarte bine și mie nu-mi trecea prin cap să o cer în căsătorie.

19.10.2001.

A venit la mine cu o cămașă de noapte nouă, bleu, lungă, de mătase și o sticlă de șampanie. Am trecut la fapte. A fost spectaculoasă. Tot ce am făcut atunci cu ea mai făcusem și cu altele înainte. Și ea era în aceeași situație. Ce a fost remarcabil și cu totul deosebit, a fost lăcomia frenetică, dacă pot să spun așa, cu care făcea totul. A fost primul lucru care m-a frapat la ea și cred acum că ar fi trebuit să mă alarmeze puțin. Mie dimpotrivă, mi s-a părut că mi-a pus D-zeu mâna în cap. Până atunci, toate femeile cu

care am avut de-a face, au avut nevoie de o perioadă mai lungă de preliminarii și nu au acceptat de la început toate propunerile mele. Ea nu numai că le-a acceptat, dar le-a și dat curs imediat și cu mare avânt, depășind toate așteptările. A fost o adevărată revelație. O femeie de familie bună (tata preot, mama învățătoare, fratele medic ginecolog, bunicul contabil, ea însăși medic psihiatru în cel mai mare și mai important spital de profil din România) frumoasă, fină, educată impecabil și pe deasupra o amantă de zile mari. Ce putea fi mai impresionant pentru mine, băiat de croitor sărac, cu mamă pensionată medical din tinerețe, pentru enterocistoplastie, crescut într-o casă de paianță de la periferia Bucureștiului, pe Șină, între Șoseaua Giurgiului și Prelungirea Ferentari?

2.XI.2001.

Ne-am întâlnit din ce în ce mai des. Nu ne mai puteam opri.

Erau mai multe impedimente, unele destul de serioase, care stăteau în calea continuării relației noastre. Le-am discutat cu ea și, treptat, toate s-au estompat și s-au șters.

Scrupulele legate de relația mea cu Georgeta (Georgy) erau importante. O prezentasem părinților mei, unor mătuși dintr-un strat social superior, mai experimentate, fusesem în vizită la Oradea, ne-am plimbat mult, ne-am povestit multe, am făcut dragoste. Eram al treilea bărbat cu care se culcase. Cu mine trecuse un prag pe care nu-l mai trecuse cu nimeni până atunci. Avea impresia că își pierduse ultimul prieten pentru că nu acceptase.

Era frumoasă, potrivită ca vârstă, profesie și origine. Eu aveam strămoși austro-ungari (mama provine dintr-o combinație austro-ungară, tatăl Schroder și mama Lajoș) și, deși ea avea oarecare exaltare naționalistă, voia să poarte culorile Ungariei la rever și era hotărâtă să-și boteze primul băiat Atila, eu nu vedeam în ideile ei ceva definitiv.

Pe vremea aceea îmi plăceau poeziile lui Goga, dintre care „Lupul” mi se părea că exprimă cel mai bine starea mea psihică de revoltă împotriva regimului.

Este necesară aici o paranteză mai lungă.

În școala elementară nr. 136 din Prelungirea Ferentari, eu fusesem premiant unu din clasa întâi până în clasa a șaptea. Spre sfârșit ajunsesem președintele unității de pionieri, adică cel mai bun din școală. Vorbisem la Radio. Fusesem și actor. Eroul principal din piesa Greuceanu, pusă în scenă de profesorul nostru de română, Ștefan Popescu, cu care am dat spectacole în școală, la liceul Bachus și chiar în sala de festivități a Tribunalului Suprem (care se afla pe Lipsani, colț cu Academiei, unde mai târziu avea să fie Bancorex) în fața salariaților tribunalului.

Era, încă, o perioadă de influență sovietică (1956-1963). Eram un pionier convins. Citisem enorm, de mic. Știam să citesc înainte de a intra la școală și îmi plăcea să citesc. A fost una din marile plăceri ale mele. M-au impresionat în acea perioadă „Tânăra gardă” și „Stiletul” de Boris Polevoi, „Doi căpitani” de A.Kaverin, „Poem pedagogic” al lui Makarenko și altele, multe, multe altele.

3.XI.2011.

Mă contraziceam cu un unchi de-al meu care făcuse frontul până la Stalingrad, în legătură cu superioritatea sovieticilor pe toate planurile. El văzuse cu ochii lui această superioritate și spunea că „ăștia nici nu prea au garduri la case, le cresc bălăriile prin curți de leneși și bețivi ce sunt” și că „sunt proști și îngâmfați și dacă se adună doi trei și se îmbată, sunt capabili de orice”. Deși nu mă mințise niciodată și aveam încredere în el, nu-mi venea să cred că e o așa de mare diferență între ce învățam eu la școală, unde primisem și asemenea onoruri (președinte de unitate de pionieri, cu adunări cvasimilitare în care îmi raportau în fața întregii școli președinții de detașamente) și ce-mi spunea el.

Cu timpul, ascultând și pe alții, printre care și pe mama (bunicul Nandy încercase în 1939 să se repatrieze în Austria, de unde proveneau părinții lui și pentru că Austria fusese desființată și anexată de Germania, el nu acceptase cetățenia germană și trăise într-un fel de exil acceptat, dacă se poate spune așa, ca *stattenloss* – persoană fără cetățenie- în Bad Blankenburg, lângă Weimar, împreună cu mama, unde a muncit pentru nemți între 1939-1945) care, deși nu vorbea prea mult și era complet lipsită de fantezie, mi-a povestit în mai multe rânduri despre ce a văzut în Germania, despre nemți, despre Hitler, despre război, despre ocupația, întâi americană apoi sovietică, a zonei în care locuiau, despre întoarcerea lor din Germania în România, etc., mi-am dat seama că realitatea era cu totul alta decât se mințea în propaganda oficială.

Pe la 16-17 ani, ca un ecou întârziat la convingerile mele din școala elementară, trimiteam la Scânteia tineretului o poezie „Sunt comunist”, în care descriam în versuri, mai degrabă ce aș fi putut să fac, decât convingerile mele, care se îndepărtau din ce în ce mai mult de comunism.

Mi se întâmpla asta pentru că prin firea mea nu suport minciuna și, prin sutele de mărturii pe care le adunam despre trecutul imediat, mi-am dat seama că toată propaganda regimului era o imensă mistificare, o uriașă tragere pe sfoară și m-am simțit înșelat. Reacția a fost pe măsura tinereții și a temperamentului meu. Am trecut în extrema cealaltă. Am început să caut literatură interzisă și să stau de vorbă cu oameni care au avut de suferit de pe urma regimului. Erau destui.

Am ascultat din nou poveștile de pe front ale unchiului meu și ale multor altora (un frate al lui tata a luptat ca artilerist împotriva sovieticilor și a fost decorat cu „Bărbăție și credință” și alt frate, erou de război, a murit împușcat în inimă de un lunetist, în luptele de la Devesel din Cehoslovacia, împotriva hitlerismului; unchiul despre care amintesc mai sus era căsătorit cu sora tatei). La 18-19 ani eram hotărât să plec din țară. Mă sufocam de indignare. Mi se părea insuportabil din toate punctele de vedere să susțin și să afirm ceva cu care nu mai eram de acord și în același timp să nu pot spune ce gândesc.

Cenzura tăia masiv. Apăruse la un moment dat „O viață de om” a lui Nicolae Iorga, editată de Valeriu Râpeanu. Avea câteva zeci de paranteze pătrate, cu puncte puncte, ceea ce însemnau tot atâtea fragmente de text eliminate de cenzură. Mare parte dintre ele se refereau la evrei. Știam că evreii au avut un rol important și în „implementarea” comunismului în România. Mi-au devenit antipatici. Am să descriu cu alt prilej evoluția „antisemitismului” meu din acea vreme.

Nu puteam să mai trăiesc în minciună. Am vrut atunci să plec în Occident. Să emigrez. M-am înscris la o excursie Iugoslavia-Ungaria, cu gândul să trec prin Trieste în Italia. Mi-am procurat hărți, un dicționar german-român enorm, de 120.000 de cuvinte, Faust în germană. Nu mi-am mai dat examenele din sesiunea a doua a primului an de facultate. Mi se părea fără sens. Încercam, cu mari eforturi, sănt din fire deschis și direct, să nu mă dau de gol. Ecourile marii terori staliniste erau încă în fiecare casă de român.

Aveam nevoie de avizul decanului. D-na Conduri, secretara facultății, tocmai descoperise că nu mi-am dat nici un examen și se mira că cer să plec într-o excursie care avea loc în septembrie, când se dădeau restanțele. În acel moment a intrat Decanul, Prof. Turai, marele chirurg și a întrebat ce se întâmplă. D-na Conduri, fie-i memoria binecuvântată, i-a spus ce doresc și că poate să-mi dea avizul pentru că nu e nici o problemă. Cred că înțelesese. Toată lumea știa că prin Iugoslavia se poate trece în Italia.

După un timp, tata, care avea un simț al psihologiei celuilalt cu totul deosebit, a observat că ceva nu este în regulă cu mine și s-a dus pe la facultate. Până atunci nu mai fusese și nici nu știa prea bine pe unde este. Îmi dăduse 800 de lei înainte de bacalaureat și mi-a spus să mă organizez și, dacă am nevoie de ceva meditații, să mi le plătesc din acei bani pentru că mai mulți nu-mi poate da. Avea încredere în mine. Eu am pus banii la CEC, am învățat o lună de dimineața și până seara, o zi la mine și una la colegul meu Sandu Bauer și am luat fără probleme și bacalaureatul și admiterea. Cu banii dați de tata, m-am dus pentru prima dată în viața mea la mare.

Tata, deși nu semănam în prea multe, era mândru de mine. Acum a aflat de la secretariatul facultății că eu nu-mi dădusem nici un examen și a venit să mă întrebe și supărat și speriat puțin, ce se întâmplă cu mine, am ajuns ca ... adică un derbedeu și mi-a citat o rudă prin alianță, care venise în București la ASE și se golănisese. Eu m-am orgolizat imediat și, jignit de comparația cu persoana respectivă, care nu avea o reputație prea bună, i-am spus adevărul. Nu știu cât a fost tata de surprins de planurile mele de plecare în Occident (excursia era plătită deja), dar a reacționat prompt și surprinzător de categoric pentru mine. Mi-a spus că se duce el personal „la Miliție sau la Securitate, unde va fi cazul și mă denunță. Mai bine să stau un an și patru luni la închisoare (asta știa el că este pedeapsa pentru tentativa de emigrare ilegală) decât să plec și să mă prăpădesc „al nimănui și fără nici un sprijin pe cine știe unde”.

M-am supărat, ne-am certat și am plecat de acasă la sora lui, soția celui despre care am scris mai sus că-mi povestise de pe front, care locuia la două case de noi.

A urmat o perioadă foarte grea pentru mine. Mă simțeam străin în țara mea și în casa mea. Mi-am dat seama că sunt prea necopt ca să pot reuși într-o asemenea încercare și că, pentru asta nu îți trebuie numai să fii inteligent și să ai dreptate ci e necesar și un alt lucru, mult mai important, stăpânirea de sine.

Am făcut un soi de sindrom de detenție. Mă simțeam ca Vlad Țepeș ostatic la Constantinopol. M-am închis în mine. Primul om de care m-am ferit din acel moment, a fost tata.

M-am repliat, deși îmi era foarte greu pentru că deveneam la rândul meu fariseu, adică mincinos și prefăcut, tip de om pe care îl uram din adâncul sufletului.

Copilărisem fără nici o restricție, mare parte din timp la Rușetu, în câmpia Bărăganului, o întindere nemărginită de pământ care, la marginile ei, foarte departe, se unește cu cerul. Pasiunea pentru citit, timpurie și de mare intensitate (aveam fișe de sute de volume la Biblioteca Ivănuș din cartier, la ARLUS, la Biblioteca de Stat, citeam de la neamuri, de la cunoștințe, de pe unde apucam) mi-a deschis orizonturile în spațiu spre marile literaturi și în timp, înapoi prin istoria omenirii, până în zorii civilizației și dincolo de ei, în preistorie, până la limitele cunoașterii.

Limitarea impusă gândirii mele de un regim condus de niște „oligofreni criminali”, îmi provoca o suferință aproape organică. Nu puteam să stau cu mâinile în sân ca un laș și ... am acționat.

Am să descriu acțiunea pe scurt pentru că vreau să scriu această carte despre Irina și nu despre mine.

Sora mea, care își făcuse casă vizavi de casa părintească, lucra, în afara serviciului, la o presă, cu care, împreună cu soțul ei, făcea garnituri de cauciuc pentru o cooperativă. Am turnat o placă de cositor pe care am gravat, cu o șurubelniță adaptată, un text de manifest anticomunist, în care era desenat Ceaușescu, sub forma unui vizitiu care conduce cu două

căpestre, Miliția și Securitatea, un cal Poporul Român, care trage o căruță plină cu activiști și alți paraziți. Sub desen scria Jos comunismul! Și Trăiască Avangarda! Pe plăcuța șlefuită și gravată, am presat cauciuc crud, la presa soră-mii și am scos negativul din cauciuc, pe care apoi l-am fixat pe un flacon alb de plastic, de vitamina C. Cu el imprimam optimi de coală A4, după ce îl rulam apăsând pe o tușieră.

Cu aceste instrumente în rucsac, am pornit cu motocicletă, singur, fără să știe nimeni ce fac, într-o „expediție” prin Ardeal, pe ruta Sibiu, Alba, Cluj, Tg. Mureș, Sighișoara, Rupea, Brașov, București.

Primele manifeste le-am pus într-o cramă din Sibiu, pe un butoi vopsit cu alb și roșu, fiind extrem de atent să nu mă vadă cineva. Îmi pusesem două degete de mânășă chirurgicală, sub mânășă de motociclist, ca să nu las amprente. Nu-mi era frică. Aveam în schimb un sentiment de satisfacție.

Am împrăștiat câteva sute de manifeste în Sibiu, Turda, Alba Iulia, Tg. Mureș, Sighișoara, Rupea, Brașov. Le puneam în cutii poștale, în holuri de bloc, în parcări. Ultimele le-am aruncat în cabina unei basculante, în Brașov.

Am dormit la Cluj, neînregistrat, în locul unui militar care cumpărase camera pentru câteva ore, după care plecase cu iubita lui. A doua noapte, am aruncat ultimele manifeste în Brașov, apoi, seara târziu, am trecut munții și am dormit la un motel din Comarnic. Din motive de siguranță nu am dormit în localități în care împrăștiisem manifeste.

Știam că „propaganda împotriva orânduirii de stat” se pedepsea cu închisoare de la 15 la 25 de ani. Îmi luasem măsuri să nu fiu prins deși, la un moment dat, pe drumul de la Sibiu la Rășinari (m-am dus să vizitez casa lui Goga de acolo și abia că nu era deschisă pentru public, am vizitat însă un muzeu de etnografie unde m-a impresionat un fel de împletitură macabră din păr alb de femeie) când am plecat dintr-o pădure unde mă ascunsesem să mai imprim manifeste, mi-am dat seama că fusesem foarte aproape de zidul unei unități militare. Plouase. Când am ieșit din nou în șosea, am lăsat pe pământul moale de pe rigola șoselei, urma cauciucului motocicletei. Speram să nu mă fi văzut nimeni. Am avut noroc.

După câțva timp, am povestit tot, unui văr de-al meu Mircea, cu care copilărisem și în care aveam încredere și unor colegi, doi colegi, ale căror familii fuseseră persecutate de regim și în care aveam de asemenea încredere. Le citisem înainte, din fair play, articolul din Codul Penal care se referea la „complotul împotriva orânduirii de stat”. Fapta se pedepsea cu moartea sau cu închisoarea pe viață.

Mircea și Ion, unul din colegi, al cărui tată făcuse închisoare la Canal, n-au cuplat. Ion îmi spunea că îi este așa de frică, încât și când se duce la closet i se pare că este supravegheat.

Am rămas doar cu Gabriel, băiatul unui farmacist din Ardeal, al cărui tată a avut la un moment dat domiciliu forțat. Am împrăștiat cu el un al doilea rând de manifeste, eu la Ploiești, chiar în seara unei zile cu vizita de lucru a Tovarășului și el la Simeria și Deva. Ploieștii și toată zona, erau înțesate de securiști. Nu am putut arunca manifeste decât în spatele unui bloc. Am să povestesc mai pe larg altă dată.

Mai plănuiam să atacăm cu tamponi de eter sau cloroform niște milițieni. Cu armele lor urma să spargem un CEC. Era unul pe la Sfânta Vineri, mai izolat, a cărui schemă o făcuse la amănunt Gabriel. Cu banii urma să ne cumpărăm case conspirative, mijloace de multiplicat, etc.

Ne mai gândeam să atacăm casieri care duceau banii magazinelor în bancă, noaptea.

Nu am putut să trecem pragul violenței fizice. Ne-a oprit până la urmă ideea că va trebui să lovim la un moment dat pe cineva. Nu puteam converti ura noastră împotriva regimului în violență fizică față de o persoană anume, orice funcție ar fi avut acea persoană.

Într-o noapte urmăream amândoi un milițian, pe lângă gardul Cimitirului Ghencea și ne imaginam cum ar fi dacă am avea cloroform (urma să procurăm de la tatăl lui Gabriel) și ar trebui să-i sărim în spate, să-l adormim cu cloroform și să-i luăm pistolul. La un moment dat, milițianul a întors spre noi o figură de bonom, de țăran cumsecade, rumen la față și jovial, care ne-a dezarmat.

Mi-am dat seama atunci de incapacitatea mea de a face un rău fizic cuiva. Din acel moment am renunțat la planurile mele garibaldiene.

Fapta mea de a împrăștia manifeste rămăsese însă. Și motivația. Păstram în biroul meu, care stătea mereu închis și toată casa știa că nu are voie nimeni să umble acolo, matrița de cositor, negativul din cauciuc, tușiera și câteva manifeste din ambele modele (Pe al doilea scrisesem: „*Români! Ridicați-vă la luptă împotriva comunismului. Jos evreii de la cârma țării! Am ajuns o țară de robi. Trăiască Avangarda!*”).

Le-am păstrat acolo ani de zile, până când într-o bună zi am fost căutat de un colonel de securitate în legătură cu o anonimă primită de conducerea spitalului din Roman, care mă plătea ca secundar la specializare în psihiatrie. Anonima avea în ea și câteva manifeste.

Am să povestesc cu alt prilej cine trimisese anonima și de ce voia să mă distrugă.

Am făcut această digresiune pe de-o parte pentru a explica atitudinea mea față de femei (la început, știind că voi fi în război cu regimul și deci în primejdie, mă gândeam că nu pot să trag după mine și să pun în pericol viața unei fete nevinovate pe care aș fi putut să o iau de soție și astfel am întârziat cu însurătoarea pana la 28 de ani) și pe de altă parte pentru a menționa două lucruri.

Îi povestisem Getei toată istoria cu manifestele (venise totuși timpul să mă însor). Așa am crezut că este corect. Nu puteam să mă însor cu o fată nevinovată și ea să nu știe despre mine un lucru atât de grav.

În loc să se îndepărteze de mine, ea s-a apropiat și mai mult. Mă vedea ca pe un erou. Nu m-a trădat.

După ce a apărut Irina și mi-a devenit clar că relația cu Geta se va stinge, ea mi-a scris o scrisoare în care îmi cerea să ne mai întâlnim și să-i fac un copil (nu vreau să comentez acum, după patruzeci de ani, cu minte de bătrân „înțelept”, aceste întâmplări eroico-romantice, a căror candoare are frumusețea ei), pentru că vrea să aibe măcar un copil de la mine, de la un om care a avut un asemenea curaj.

Între timp a venit din Oradea, fără să mă anunțe și m-a așteptat, la sfârșitul programului, să ies din spital. Eram cu Irina de mână și ea m-a urmărit de la o distanță oarecare. A vrut să vadă cine este femeia aceea care m-a luat de lângă ea și ce are ea în plus de a putut să obțină această victorie asupra ei. Pentru mine opțiunea Irina a fost decizia cu cele mai grave repercusiuni asupra vieții mele din următorii cincisprezece ani, cu ecouri ample până recent.

Am avut o strângere de inimă când am citit scrisoarea Getei. Oricât m-aș fi simțit de măgulit de dorința ei de a avea un copil de la mine, nu am putut accepta. Am rugat-o pe mama, care avea un copil din flori, sora mea, de la un neamț din Bad Blanckenburg, de lângă Weimar, cu care urma să se căsătorească în „exilul” ei din Germania, dintre ‘39 și ‘45 și care a avut de suferit de-a lungul timpului pentru „pripasul” ei, să se întâlnească cu

ea. O găseam foarte potrivită și credibilă pentru misiunea extrem de delicată de a o sfătui pe Geta să nu se mai gândească la un copil din flori. Nu știu ce i-a spus. A dat telefon prietena ei (iubita unui preot catolic, în a cărei casă, foarte curată, ne întâlnisem la un moment dat), după câteva zile, să o întrebe pe mama ce i-a făcut Getei pentru că ea a venit de la București extrem de deprimată și a luat somnifere, probabil să se omoare și că este internată în spital.

Nu a murit, dar nu mai știu nimic despre ea. A rămas în memoria mea afectivă ca o figură luminoasă, de înger.

30.11.2001.

Al doilea lucru pe care vreau să-l menționez, este că Irina nu a știut niciodată nimic despre acțiunea mea împotriva regimului. Nu i-am spus nimic niciodată și bine am făcut. M-ar fi distrus.

Relația cu ea continua, din ce în ce mai fierbinte. Începusem să ne povestim trecutul nostru și al familiilor. Era o foarte bună povestitoare. Știa să sublinieze în mod subtil ce o pune în valoare.

7.XII.2001.

Era inteligentă și hotărâtă să rămânem împreună.

20.III.2002.

Bunicul ei fusese socialist și, la un moment dat, pe niște pachete de unt trimise din Cernăuți în România, înainte de primul război mondial, scrisese „Proletari din toate țările, uniți-vă!”. Era un om tare cumsecade. Se numea Babin Petru și numele lui ar fi venit de la „babeni hloptî”, dacă rețin eu corect, care în ucrainiană ar însemna feciorii babei. Făcuse primul război mondial în armata țaristă, la transmisiuni și fusese de mai multe ori, ne-a povestit mie și lui tata într-o vizită, „gata-gata” să fie omorât.

Se căsătorise cu singura fiică a unui om înstărit dintr-un sat din nordul Basarabiei. Frumoasă, dar fără prea multă carte. Era mândră că se căsătorise cu un om cu școală. El a lucrat contabilitate până la pensie și încă 16 ani după aceea, „până când nu a mai văzut nici cu două perechi de ochelari”.

Era un om foarte liniștit și cuminte. Fumase de tânăr și până la 89 de ani când a murit, de cancer bronșic. Bea foarte puțin, un pahar, două, de vin, înainte de masă și cel mult o bere după masă. Era blajin și cuviincios. Complet lipsit de agresivitate. Îi plăcea să meșterească pe lângă casă și avea scule pentru lăcătușerie, tâmplărie, cismărie, foarte vechi.

Când era mai tânăr, mi-a povestit Irina, a avut armă de vânătoare. Pleca pe câmp cu prietenii și se întorcea seara târziu, fără să fi făcut mare lucru. Soția lui îl batjocorea și râdea de el că n-a fost în stare să vâneze nimic. Nici nu e de mirare, zicea ea, pentru un om care *în general* nu prea e bun de nimic.

Era geloasă pe el totuși. Îl bănuia și îi făcea scene de gelozie. Îi reproșase la un moment dat că trăiește cu o vecină care îl întrebase „într-un anumit fel”, de față cu ea, cât e ceasul. Exagera. Spre bătrânețe (a murit după 60 de ani, de cancer de stomac) ea bea și începuse să delireze. Îl bănuia că trăiește cu singura lor fiică, Sonia, mama Irinei.

Era un om meticulos, inteligent fără să strălucească și de un calm imperturbabil. Vorbea rar, cu un accent care îi trăda originea slavă.

A murit în ajun de 1 Mai, ca un adevărat socialist și, pentru că a doua zi era sărbătoare, mi-a venit foarte greu să obțin toate hârtiile necesare pentru înmormântare. Fusesem cu el la Spitalul Filaret și văzusem pe bronhoscop tumora care aproape obstruase traheea la

bifurcația în cele două bronhii principale. La vârsta lui, aproape 90 de ani și la amplasamentul tumorii, nu se mai punea problema unei intervenții chirurgicale.

Era ateu. În ultimele zile, nu mai mânca aproape deloc și nu se mai putea ridica din pat. Abia mai respira. În ziua morții, a întrebat cu mare efort dacă la tragerea la sorti a libretelor CEC cu câștiguri în autoturisme, a ieșit ceva. Când a aflat că nu câștigase nimic, a bombănit ceva în ucrainiană, s-a întors cu fața la perete și n-a mai scos un cuvânt până a murit.

Jucase de foarte mulți ani la loto, pe sume mici dar constant și, în ultimii ani pusese câteva librete de economii de 5000 lei, la CEC, cu dobândă și câștiguri în autoturisme.

Fiica lui, Sonia, îi semăna foarte mult, cu excepția ochilor albaștri pe care îi moștenise de la mama ei. Era o femeie de statură mijlocie spre înaltă, destul de corpulentă, fără să fie grasă, cu oase mari, cu fața mare și osoasă, cu pomeți proeminenți și pielea foarte albă. Masivă, lentă, perseverentă și meticuloasă, era curată și pricepută la toate. Gătea, spăla, croia, cosea, broda, zugrăvea, tencuia. Picta fără talent dar cu o răbdare de chinez, crizanteme și naturi moarte, fără perspectivă și în culori șterse, dar cu o mulțime de detalii. Își semna tablourile ALBA. Era lipsită de umor și nu avea imaginație. Nu știa de glumă și impunea respect prin comportamentul ei. Avea simțul datoriei dezvoltat, era orgolioasă și răzbunătoare. Rece, făcea impresia că nu o mișcă nimeni și nimic. Era un om de cuvânt. Nu bea, nu fuma și, mai mult ca sigur că, chiar dacă poate simpatizase cu mai mulți bărbați, nu se culcase decât cu bărbatul ei, cu care se căsătorise virgină și făcuse doi copii, pe Andrei și pe Irina.

Câteva întâmplări disparate, mai pot adăuga la portretul ei. A vrut să dea copiilor ei o educație aleasă. Era mândră că au ajuns amândoi medici. Odată, într-un Ajun de Crăciun, unul din ei sau amândoi, făcuse o boacăna și ea a vrut să le dea o lecție, nu-i bătea, ca să țină seama de ce le cere și în general să țină seama de ea. La pom au găsit un colet foarte frumos, legat cu panglică și învelit în poleială și multe hârtii. După ce amândoi, plini de bucurie și curioși, au desfăcut panglica și au despachetat poleiala și celelalte hârtii, au găsit înăuntru o... cărămidă. Irina nu mai știa ce boacăna făcuse, dar gestul cu cărămida nu l-a putut uita.

O altă întâmplare, mult mai recentă, s-a petrecut cu prilejul unei aniversări pentru care Sonia pregătea un tort și avea nevoie de rahat de o anumită culoare ca să-l orneze. A stat pentru asta la rând la Alimentara. În fața ei era un cetățean care a inervat-o pe vânzătoare cu pretenții absurde. Când i-a venit rândul, Sonia a cerut ce voia și vânzătoarea a început să-i pună în pungă rahat de toate culorile. Ea a rugat-o politicos să-i pună, dacă se poate, numai rahat verde. Vânzătoarea, exasperată de clientul anterior, până să înțeleagă de ce îi trebuie numai rahat verde, a explodat în fața întregii asistențe: „Ei poftim, rahat verde, că dacă e roșu nu e tot rahat!”. Până la urmă a înțeles și i-a dat ce voia dar, pentru că a țipat la ea în fața tuturor clienților și „a umilit-o”, Sonia a făcut reclamație la conducerea tuturor alimentarelor din București și la ziarul Scânteia, să fie sancționată vânzătoarea.

Nu putea să ierte nimic și până nu obținea satisfacție nu se lăsa. A urmărit problema și nu s-a liniștit până nu a aflat și i s-a comunicat și în scris, că a fost sancționată vânzătoarea. Sunt multe de povestit despre ea.

Cu Irina avea o relație rece, de dispreț tăcut, amestecat cu un simț al datoriei deosebit.
28.03.2002.

Irina, în fața ei, avea o trăire de inferioritate și în același timp de revoltă împotriva acestei trăiri de inferioritate, cu manifestări violente.

Ne-am mutat un timp la Sonia, vreo câteva săptămâni, pentru că nu a fost posibil mai mult. Nu se putea conviețui. La un moment dat, după o discuție, pentru mine banală, între Sonia și Irina, Irina a început să plângă cu țipete și să se trântescă pe jos, în sufragerie, în fața mamei-sii.

Din asemenea întâmplări, mi-am dat seama că ea fusese victima unei relații mamă-fiică în care nu-și putea trăi adevărata fire fără să stârnească dezaprobarea și disprețul mamei ei, sentimente care îi provocau o suferință vie. Prin extensie și deplasare, toate persoanele care semănau cât de puțin cu mama ei, îi provocau aceleași reacții.

Ca să se poată înțelege mai bine relația lor, care poate fi întâlnită în numeroase familii, mai trebuie povestit ceva. Sonia era un om care trăia așa cum gândea și nu făcea nici o concesie nimănui. La un moment dat, în existența lor de familie schismatică, s-a pus problema întreținerii la facultate a copiilor. S-au înțeles să-l subvenționeze părintele Avram, tatăl lor, pe Andrei și Sonia pe Irina. Părintele câștiga și prin natura profesiei, preot și prin firea lui comunicativă și plăcută, mai bine, mult mai bine, decât Sonia. Pentru a se putea achita de această obligație, fără să facă mare caz din asta, Sonia s-a supus unor privațiuni deosebite care, la un moment dat, i-au pus în pericol sănătatea fizică. A făcut un sindrom anemic, prin subalimentație, ceea ce a impresionat-o puternic pe Irina, care nu se putea abține prea mult de la nici o nevoie, inclusiv de la cea alimentară.

2.04.2002.

A reținut cu admirație și recunoștință că, pentru ea, mama ei și-a pus viața în pericol. Din asta și din multe alte întâmplări de acest gen și-a dat seama în același timp și că ea nu va putea fi niciodată ca Sonia.

O amintire tristă și semnificativă a Irinei a fost și moartea unui cățel, Max, pe care Sonia, din greșeală, îl călcase pe cap. Copiii, Irina și Andrei, l-au înmormântat în grădina cu mare plâns și i-au pus și o cruciuliță de lemn la cap.

Reținută de sacrificiile pe care Sonia le făcuse pentru ea, Irina nu-și putea urî mama dar ura fierbinte toate persoanele care semănau cu ea. În schizofrenie este citată ca simptom inversiunea afectivă față de părinți și mai ales față de mamă. Se consideră un semn ininteligibil de psihoză. Mi-am dat seama că este vorba de fapt, în multe situații, de un asemenea tip de relație, între o mamă de un anumit gen și o fiică altfel construită, care nu seamănă cu mama ei și nu-i poate urma exemplul (cu care nu se poate identifica).

Irina crescuse în disprețul mai mult sau mai puțin exprimat al ambilor părinți. Sonia o acuza că seamănă cu tatăl ei iar acesta nu o prețuia prea mult, pentru că era fată. Alimentat și de defectul ei fizic (avea o vertebră supranumerară în regiunea cervico-dorsală, care îi deformase coloana și îi crea o postură vicioasă, cu un umăr mai sus) a crescut treptat în sufletul ei un copleșitor complex de inferioritate, care i-a marcat viața și până la urmă a și distrus-o.

22.07.2002.

În căutarea unor alte hârtii, dau peste un fel de C.V. fragmentar, vechi, al Irinei:
„Locul nașterii-Cernăuți, la 26 iulie 1941.

Prima căsătorie 1975-1976 desfăcută ”din vina exclusivă a soțului pârât” (Eu m-am căsătorit cu ea în noiembrie 1978).

1947-1954- Școala elementară Puieștii de jos- raionul Râmnicu-Sărat.

1954-1958- Grupul școlar sanitar- Secția Farmacie. Locțiitor de secretar în Comitetul UTM pe școală.

1958-1959- Centrofarm București- Farmacia 77- (pe b-dul Aviatorilor, aproape de actuala P-ța Charles de Gaulle)- tehnician farmacist- locțiitor de secretar în Comitetul UTM pe Centrofarm.

1959-1962- Oficiul farmaceutic Galați.

1962-1968- Fac. de Medicină Generală, inițial Iași apoi București.

1968-1970- Intern clinic la UMF București.

1970-1971- Spital Orășenesc Oravița- medic secundar boli interne.

1971-1973- Spital Orășenesc Caransebeș- medic secundar și apoi specialist psihiatru.

1974-1976- Institutul de Expertiză Medicală și Recuperare a Capacității de Muncă (IEMRCM) București- medic psihiatru.

1976 și urm. Spitalul Gh.Marinescu București (actual Al.Obregia).

Părinții- Tata- Avram Constantin, născut în 11-V-1910, sat Dracineț, județ Storojineț, din Avram Dumitru și Avram Elisabeta.

Mama- Babin Alexandra, născută la 4.05.1918, sat Malinți, județ Hotin, din Babin Petru și Babin Maria.

24.07.2002.

Câteva amintiri pe marginea CV-ului.

Părinții părintelui Avram erau țărani și aveau o progenitură numeroasă. Pentru a putea face față vremurilor de atunci, tatăl părintelui fusese câțiva ani la muncă în America, adunase ceva dolari, cu care apoi își cumpărase pământ.

Părintele era singurul copil bun la carte și parcă mai altfel decât frații lui. Chestia asta „mai altfel decât frații lui”, mai mulți de zece, amestecul de culori, albastru cu verde, în jurul irisului, precum și o degenerescență a coloanei, cu accentuarea scoliozei (care la Irina s-a agravat), m-au făcut să o bănuiesc, poate fără nici o dreptate, D-zeu să mă ierte dacă greșesc, de un mic derapaj adulterin pe mama lui, de o mică slăbiciune de care ar fi putut profita, poate, vreunul dintre numeroșii evrei cu carte din zonă.

Unul dintre verii Irinei, din partea fraților tatălui, era mare mutilat de război și Erou al Uniunii Sovietice. L-am căutat noi la telefon, înainte de o excursie Praga-Leningrad-Moscova și ne-am dat întâlnire cu el în Piața Roșie.

El avea, ca erou al celui de-al doilea război mondial, permis de călătorie gratuit, a venit și ne-am întâlnit conform înțelegerii.

Era un om de treabă. Mi-a declarat că el a luptat sub comanda lui Stalin și că va rămâne cu el în suflet până la moarte. Avea portetul lui Stalin la bordul mașinii și nimeni nu l-a putut convinge vreodată să-l dea jos de acolo. Mi s-a părut un semn de loialitate și o dovadă de caracter. L-am prețuit pentru asta.

30.07. Apropo de originea ei, Irina se considera de sânge slav. În seara de Paști când ne-am văzut a doua oară, a fost foarte atinsă de un compliment pe care eu i-l făcusem din galanterie și anume că are un tip de frumusețe slavă. Nu mi-am dat seama atunci ce amploare are în sufletul ei această afirmație. Am observat însă că a tresărit vizibil, ceea ce nu prea i se întâmpla. Avea o mimică extrem de bine controlată.

A venit la un moment dat vorba de Budimex, spitalul dăruit de polonezi, după cutremurul din 1977. Treceam prin fața lui împreună și ei, citind pe fațada spitalului „Darul poporului polonez pentru poporul român”, i-au dat lacrimile.

La Leningrad, cu prilejul unei excursii „Praga-Leningrad-Moscova, la cimitirul eroilor, unde fuseseră înmormântați morții din timpul blocadei, câteva mii, mi-am dat seama că ea îi considera pe aceștia morții ei, frații ei de sânge slav, omorâți de „bestiile de nemți”. Și aici intrăm într-o zonă delicată a gândirii lui Irina. Ea avea față de nemți două sentimente opuse, puternice, unul de admirație neputincioasă și celălalt de ură fierbinte. Bunicul ei, părinții ei, ca de altfel toți cei din generația lor, inclusiv naționaliștii ucrainieni și chiar rușii albi, îi priveau pe nemți ca pe niște apostoli ai civilizației, cu admirație și respect. Aceștia erau curați, politicoși și corecți și, peste tot pe unde au trecut, au făcut, spre deosebire de ruși, o impresie excelentă.

Intellectualii care au trăit Al Doilea Război Mondial și chiar noi cei născuți după război, au trăit și lupta de idei care a stat în spatele confruntării armate. Teoria raselor, chiar dacă a pierdut războiul, a lăsat urme în sufletele tuturor. Eu însumi, mândru de sângele nemțesc pe care l-aș fi moștenit de la mama, mă consideram apartenent la rasa albă, de origine indo-europeană, ai cărei ultimi străluciți reprezentanți, blonzi, înalți, cu ochi albaștri, dolicocefali, erau anglo-saxonii. Aveam o mare admirație pentru vikings și pentru acei viteji primordiali de tipul viteazului Igor al rușilor, care au rămas în legendele tuturor popoarelor europene. Am și acum în cabinet două tablouri de Vasnețov, cu soldați de ev mediu, înarmați cu coifuri, săbii și buzdugane, îmbrăcați în cuirase și cămăși de zale, care privesc în zare spre dușmanii pe care îi caută să-i învingă în luptă dreaptă. Ceva în mine este de acolo. Târziu mi-am dat seama însă că, pe lângă acest ceva de cavaler feudal, mândru de blazonul lui, cu un simț al onoarei deosebit, loial și romantic, existau în mine și alte trăsături de personalitate ca fantezia, emotivitatea, simțul umorului, capacitatea de a mă resemna după pierderi oricât de importante și altele, ca frica de moarte, care nu au nimic de-a face cu duritatea tenace și necruțătoare a anglo-saxonilor.

Revenind la Irina, care mă alinta, după o vizită la un preot din Pecineaga, elev al părintelui Sofian Boghiu, cu sintagma „neamțul meu brunet”, ea cunoștea toate acestea. Avea o admirație lipsită de dragoste față de toate calitățile anglo-saxonilor, care, în cea mai mare parte se regăseau și la mama ei și îi provocaseră, nu numai ei de altfel, multă suferință.

Mamele noastre semănau până la identitate. Narcisismul lor suficient, rece și disprețuitor, îi provoca o suferință organică. În cei trei ani în care am stat cu părinții mei, nu a existat seară în care ea să nu-mi povestească până în cele mai mici detalii, toate aerele pe care și le dădea mama, „o idioată agramată, cu patru clase, care spune *ei este*”, în fața ei care era cogeamite doctorița.

Nu înțelegeam atunci resorturile ascunse ale acestei reacții de incompatibilitate. Vedeam însă că suferă și căutam o soluție.

Revenind la discuția despre rase, pe care eu o purtam amical și cu destule rezerve față de „superioritatea” mea, în timp ce ea ascundea ideile ei de inferioritate, ne spuneam amândoi, în discuții lungi și romantice, pe șezlonguri, printre florile de regina nopții din grădina mamei, că vom avea un copil frumos, un arian, înalt, blond, cu ochi albaștri și sufletul frumos, de erou din basme.

15.10.2002. Relația mea cu Irina, care poate fi numită fără nici o exagerare o iubire tragică, a fost sabotată permanent de niște idei fixe (prejudecăți) și de niște amintiri.

Nici unul dintre noi nu a avut o educație religioasă. Ea, deși era fată de preot, nu avea nici un respect față de cele sfinte. Povestea, reproducând critica mamei ei, ce popă-țap era tatăl ei, cum nu ținea el posturile pe care le recomanda la enoriași și ce alte figuri îi juca

temperamentul lui de om „vesel, cântăreț și iubăreț”. În timpul ocupației sovietice a Basarabiei, de până în 22 iunie 1941, nu a mai putut profesa ca preot și, după ce fusese anchetat în câteva rânduri de NKVD și lăsat apoi în pace, ajunsese cântăreț la Opereta din Kiev. Slujise la viața lui în 35 de parohii și aproape în toate acestea avusese discuții cu enoriașii și comitetele parohiale. Era hipertimic și hipomaniacal, cum se spune în psihiatrie, adică expansiv, dinamic, vesel, comunicativ, prietenos, vorbăreț, plin de planuri, galant și curtenitor cu toate femeile, chiar și cu cele mai insipide și mai urâtele (care făceau rapid adevărate pasiuni pentru el) dar și instabil, irascibil, nesianos, nestăpânit (nu se prea putea abține de la plăceri) certăreț, ș.a.m.d.

Defectele lui erau subliniate permanent cu meticulozitate și o hiperperseverență demne de o cauză mai bună, de Sonia, soția lui, cu care a fost într-o permanentă discordie, de când s-au luat și până pe la cincizeci de ani, când au divorțat.

Irina semăna mult cu el și își dădea seama cu jale de chestia asta. Încasase de-a lungul timpului toată critica și tot disprețul maică-sii, ricoșate de la tatăl ei, la care nu prindea nici o critică.

Ajutată și de lipsa ei de energie vitală sau mai bine spus de temperamentul ei rece de nordică, Sonia era cu totul altfel. Sobră, tăcută, interiorizată, meticuloasă, perseverentă, extrem de orgolioasă și foarte preocupată de prestigiul și imaginea ei. Era însă lipsită de veselie, mai mult sceptică decât optimistă, fără prea mult sex-appeal, rigidă, incapabilă de compromis, de o aroganță calmă, trufașă și tăioasă, capabilă să se conțină impecabil și să se abțină de la orice plăcere.

Erau foarte diferiți dar fiecare în felul lui ținea cu casa, cum se spune.

De foarte timpuriu Irina aflase cu lux de amănunte, după ce toată lumea căzuse de acord că e leită tatăl ei, ce catastrofă de om e acesta și ce gafe monumentale face el. Era criticat de exemplu pentru că nici nu apuca bine să cunoască pe cineva, că și începea să-i povestească toată istoria familiei, în cele mai jenante amănunte, sau pentru că promitea și nu se ținea întotdeauna de cuvânt.

Toate criticile erau menite să sublinieze defecte pe care Sonia nu le avea și pe care nu le îngăduia nici la copii.

Diferențele enorme dintre părinții ei, care pe mine m-au ajutat ulterior să înțeleg noțiunea de discordanță a cuplului pe care am prins-o în lucrarea mea de doctorat, au configurat la Irina o structură de personalitate cu o mare nepotrivire între temperament și educație, care i-a creat tot timpul mari probleme, au împiedicat-o să-și unifice sufletul și să capete coerență și până la urmă a distrus-o. Păreră mamei ei despre ea, atârna ca un blestem peste tot ce făcea sau i se întâmpla. Din acest motiv îi făceau bine (un bine extrem de fragil și de ușor de risipit) o iubire și o laudă permanente, duse la cele mai înalte cote de intensitate și necondiționate, lucru care nu se putea menține decât dacă schimba în permanență partenerii. Imediat cum un partener dădea semne de scăderea „temperaturii”, ea îl respingea cu o violență extremă. Îmi vin în minte două exemple care ilustrează acest mod de reacție al ei. Eram la vârsta psihiatrică a interesului deosebit pentru psihanaliză și am insistat „să-mi spună tot”, cât ar fi de neplăcut, de greu de spus.

Primul ei iubit (apropo de psihanaliză, prima „experiență sexuală” a avut-o la 3-4 ani, când îi arătase, în podul casei, la Stamora Germană, anumite detalii anatomice care de obicei se ascund, unui băiat Siegfried, cu câțiva ani mai mare ca ea. Este unul dintre puținele amănunte amuzante și nevinovate din viața ei intimă. Celelalte depășesc cu mult experiența medie și povestea lor, declanșată de mine, așa cum credeam atunci, în scop

terapeutic, psihanalitic, a fost unul dintre cele mai greu de suportat șocuri din viața mea), primul ei iubit deci, LOGODNICUL, cel care a făcut-o femeie, după o curte extrem de intensă, în timpul căreia îi scrisese un cufăr de scrisori, pe care ea le păstrase până foarte târziu, când era deja măritată cu mine, a trebuit să-i cumpere, la un moment dat, bilete la un spectacol și el a uitat. A fost suficientă această omisiune, ca ea să tragă concluzia că toată curtea lui a fost o șarlatanie menită să o facă să-i cedeze și atât, a încheiat relația cu el și a înghițit un pumn de pastile ca să se sinucidă. Avea 18 ani și era asistentă de farmacie la Brăila.

A fost internată de Andrei, fratele ei, la spitalul de psihiatrie din Galați.

După externare, a plecat la București și s-a operat, la spitalul Brâncovenesc, de vertebra supranumerară care îi accentua scolioza fiziologică a coloanei. I-a fost rezecată o coastă pentru că, din cauza acelei vertebre, avea un umăr mai sus și trebuia să-și pună o perniță la umărul celălalt, la rochii. Operația a reușit, umerii s-au egalizat și cicatricea cu care rămăsese era aproape invizibilă, dar desigur că psihologic nu se reparase nimic.

Cu *logodnicul*, care nu a înțeles niciodată ce i-a provocat ei o asemenea reacție, s-a mai întâlnit întâmplător, după câțiva timp și încă vreo 15 ani după aceea, dar nu a mai avut cu el nici un fel de relație. La șters de la inima ei.

Altă poveste, asemănătoare, în care un incident oarecum minor, i-a provocat o reacție disproporționată, a fost la Iași, în studenție, unde se combinase cu un asistent universitar, însurat și care era și director adjunct al Direcției Sanitare Județene. Rămăsese gravidă cu el și făcuse o întrerupere de sarcină în Postul Paștilor. Înainte de Paști, își dăduse întâlnire cu el (acesta îi spusese, lucru frecvent la genul ăsta de „cuceritori”, că vrea să divorțeze pentru că nu se mai poate înțelege cu soția). Era îmbrăcată într-o rochiță de lame și, deși era încă afectată fizic de avort, acceptase să se întâlnească.

El a întârziat. Fără să mai aștepte explicații sau să se mai intereseze ce se întâmplase, a întrerupt total relația și, sub pretextul că urmează să facă un tratament pentru adenom de hipofiză, a părăsit Iașiul, unde Andrei, fratele ei, a rămas să termine facultatea și s-a transferat în Centrul Universitar București.

06.11.2002 În același timp cu *logodnicul*, Irina accepta să-i facă și el curte, un inginer, mai mare cu douăzeci de ani decât ea, deci cam pe la 37-38 de ani, grec brăilean, afemeiat și căruia nu i-a cedat niciodată, deși omul îi făcea o curte deosebită.

Dintre toate gesturile de îndrăgostit pe care le făcuse grecul, cel mai mult a impresionat-o când acesta, după ce o dusesse la Galați, la un spectacol cu „Parisul pe gheață”, a cumpărat toate biletele dintr-un compartiment pentru a rămâne singur cu ea și a umplut compartimentul cu trandafiri.

Ea nu i-a cedat, deși i-a permis să doarmă în pat cu ea, la un hotel din București și altădată să o dezbrace complet „pentru a-i admira frumusețea în lumina lunii”.

Semnificativă pentru evoluția ei ulterioară, este amenințarea pe care i-a făcut-o LOGODNICULUI și anume că, dacă se va întâmpla să o rupă cu el, va deveni o mare...târfă.

Dincolo de toate complexele ei, îi plăceau bărbații și, cu timpul, și-a pus la punct un sistem rafinat de seducție.

08.11.2002 Niciunul dintre părinții ei nu era credincios. Relația lor a fost o confruntare permanentă între două orgolii. Recomandările Evangheliei cu „să nici nu te mîinii pe aproapele tău” sau „cine s-a uitat la o femeie ca s-o poftască a și preacurvit cu ea în inima lui” erau tot atâtea „pricini de poticnire”. „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”

erau la ordinea zilei. Sonia ținea minte răul „până la ultimul bănuț” și asta o determina să nu vorbească cu lunile cu părintele. El care nu putea sta să tacă mai mult de câteva minute, făcea fel de fel de concesii pentru a reintra în grațiile Soniei ceea ce accentua disprețul acesteia.

La un moment dat Sonia și-a luat copiii, și-a părăsit soțul și părinții și a plecat din Banat la Puiеști în zona Râmnicu-Sărat, unde s-a angajat ca profesoară de limba rusă. Era perioada în care preoții erau prizonieri și vorbitorii de limba rusă ținuți la mare cinste. A lucrat un timp și ca învățătoare. O parte din mutările părintelui Avram din parohie în parohie, se datora și mutărilor Soniei.

La un moment dat erau amândoi în zona Panciu, ea învățătoare la Gogoiu. Erau certați, părintele îi dăduse o portocală Irinei și Sonia, care o descoperise, i-a luat-o și a certat-o aspru, pentru că „se umilise”.

La Judecătoria Panciu s-a și desfășurat procesul lor de divorț, a cărei sentință am citit-o și eu din întâmplare. Cea mai importantă mărturie era aceea a unui vecin care îl văzuse pe părinte cu o sticlă de vin în mână.

Tot de acolo datează și o poveste înfricoșătoare în care Sonia, nu se știa de ce, alerga noaptea cu o toporișcă în mână, după soțul ei. Scena a rămas imprimată puternic în memoria Irinei.

14.11.2002 Ce a fost între ei nu știe decât Dumnezeu. Se poate face doar presupunerea că părintele îi făcuse Soniei cine știe ce propunere licențioasă. Se știe în psihiatrie că reacția exagerată la o propunere, ascunde în inconștientul persoanei o tendință puternică spre acceptarea acelei propuneri. Este ca într-o cetate asediată, în care stăpânul cetății știe sau simte că atacatorul are prieteni înăuntrul cetății și trebuie să dea o ripostă energetică pentru a-i descuraja pe toți.

Observând discordia din familia Irinei și din familia mea, mi-am dat seama de importanța pe care o are compatibilitatea în cuplu. Pentru a reuși în cuplu, trebuie ca partenerii să fie cât mai asemănători. Discrepanțele duc mai devreme sau mai târziu la discordie.

Observația pe care am detaliat-o în lucrarea de doctorat, mi-a fost confirmată ulterior de nenumărate cazuri.

Bazele predominant genetice ale comportamentului sunt un lucru demonstrat.

Atunci când doi oameni formează un cuplu și diferențele dintre ei sunt mari, așa cum am văzut mai sus la Sonia și soțul ei, neînțelegerile apar și se manifestă cu atât mai repede și mai zgomotos, cu cât sunt mai mari aceste diferențe și mai ireductibile iar copiii ies cu atât mai disarmonici. Este o altă observație care mi s-a confirmat și ea ulterior în numeroase cazuri.

Copilul metis (în sens larg, nu așa cum se înțelege de obicei de mulțru sau de amestec între două din cele trei rase principale, albă, neagră și galbenă) sau, mai științific, heterozigot, rămâne fără un model cu care să semene pe deplin și pe care să-l imite, formându-și persoana. Sexul (genul) adaugă la încurcătură.

O fată care seamănă fizic și temperamental cu tatăl său, nu poate imita comportamentul unei mame altfel construite și cu alte nevoi bazale și rămâne într-o incertitudine comportamentală pe care unii o mai numesc nevroză de caracter. Termenul de dizarmonie rămâne cel mai potrivit.

Americanii încearcă prin educație să acopere această sursă, la ei uriașă, de dizarmonie și propun întregii planete un model uman rudimentar, foarte aproape de instincte, care elimină toate diferențele. Rămâne de văzut pentru noi toți ce va ieși din asta.

Metisarea planetară începută în preistorie și antichitate și continuată în perioada colonială, a fost adusă la apogeu după cel de-al doilea război mondial, pe care Hitler l-a numit „cea din urmă bătălie a omului alb pentru apărarea rasei”. Americanii au plecat din Franța, după debarcarea din Normandia, cu 120.000 de neveste, în Anglia există peste șase milioane de negri și asiatici, în Franța există peste șapte milioane de algerieni, vietnamezi și negri, în Italia peste cinci milioane de negri și arabi, în Germania și țările nordice la fel. Această metisare planetară a cărei placă turnantă este America și care poate fi numită o adevărată revoluție genetică, alături de trecerea de la păgânism totemic sau politeist, la Tablele Legii, constituie esența politicii Noii Ere. Nu insistăm pentru că trebuie să ne întoarcem la Irina.

Era sensibilă (în psihiatrie termenul poate deveni senzitivă) și interpretativă. Semăna și cu tatăl ei și cu Sonia. Primul avea un prag de percepție foarte scăzut, la capitolul relații cu ceilalți provocatoare de plăcere, în special cu femeile. Simțea imediat, cu mult înaintea celorlalți, cine îl simpatizează și cine nu.

Sonia avea și ea atenția și percepția îndreptate în special spre semnale care îi afectau prestigiul și imaginea, stima de sine.

Irina le avea pe amândouă și din acest motiv nu se prea simțea bine în pielea ei. Pornirea nativă pronunțată pentru plăcerile simțurilor, o îndemna spre lucruri pe care grija orgolioasă și senzitivă pentru imagine și prestigiu, nu prea le permitea. Rezultatul era un fel de clandestinitate jenantă și anxioasă.

Modul ei de „operare”, dacă se poate spune așa, în materie de recoltare de plăcere de la sexul opus, căruia într-un anumit fel i-am căzut și eu „victimă”, avea următoarele tehnici. În primul rând își cultiva până la cele mai mici detalii înfățișarea. Arăta întotdeauna foarte bine, îmbrăcată fără nimic strident, cu gust, în culori alese cu grijă, din materiale cât se poate de bune. După ce, în facultate, unde alături de Simona Herlea, colega ei, era considerată printre cele mai frumoase mediciniste, încercase mai multe culori de păr, se fixase pe un blond auriu spre platinat, care îi dădea un aer de „înger suedez” cum îi spunea la un moment dat un coleg cu care avusese o relație pasageră.

Își studiase mimica și gestică, în cele mai diverse ipostaze. La un moment dat, spre sfârșitul facultății, când se simțea foarte singură (deși avea o prietenă de suflet, care ulterior s-a măritat în Franța și una tovarășă de plăceri, acum medic ginecolog, căsătorită și ea a treia oară, cu care își prezentau reciproc partenerii și pe prietenii acestora, de obicei băieți de familie –un băiat de ginecologă, un băiat de general, cu case mari în centrul Bucureștilor, un director de minister cu care a rămas și gravidă și care i-a spus să păstreze copilul pentru că nu e nici o problemă că el îl va recunoaște, colegi de facultate, ș.a.m.d.) după ce își schimbase mai mult de șapte gazde (nu prea se înțelegea cu proprietarii, care aveau „exigențe absurde sau jignitoare”, alt semn de senzitivitate) a avut un moment de derută în care i se părea că are „un nas îngrozitor de deformat” și care necesită o operație estetică. A ieșit în oraș în acea perioadă cu unul din asistenții de la catedra de ORL Colțea, de familie și asta, cu tată profesor universitar și frate ortoped, ulterior profesor și el. Ideea chirurgiei estetice a rămas doar în proiect.

Fuse internată atunci și la Psihiatrie și, pentru prima dată, diagnosticată ca *Neurastenie cu elemente atipice*. Se simțea, în pofida ieșirilor frecvente în oraș, foarte singură. Andrei, fratele ei, rămăsese să-și termine facultatea la Iași, mama și bunicul erau la Timișoara, unde se ducea și ea în vacanțe, tatăl ei, cu care nu a mai vorbit mulți ani, era pe undeva prin nord. Singurătatea și depravarea, al cărei nivel de gravitate progresa, începuseră să-i afecteze nucleul persoanei. Avea tulburări de conștiință a realității

(derealizare) și a personalității (depersonalizare) care au adus-o pentru a doua oară în spitalul de psihiatrie. A fost internată apoi și la d-na dr. Neicu, la dr. Dinu Ciobanu, la conferențiarul Ciurezu și chiar la profesorul Predescu.

Nu a avut niciodată halucinații. Senzitivitatea, interpretarea delirantă și tulburările severe de comportament care au decurs din ea, au fost cele mai grave simptome pe care le-a avut de-a lungul timpului, după tentativa de sinucidere de la 19 ani.

Boala ei (aici se vede insuficiența conceptului de boală, a modelului medical al bolii psihice, cu agent patogen, etiopatogenie, fiziopatologie, etc.) a fost o *Tulburare polimorfă de personalitate, predominant interpretativ-paranoiacă, cu derapaje psihotice și cu decompensări depresive, interferențe toxicofilice și evoluție spre deteriorare psihoorganică.*

A murit singură în casă, obeză, probabil de infarct, în 1999, la 11 ani după ce ne-am despărțit, într-o casă care devenise de mult un maidan de gunoi.

17.12.2002 Maturizarea persoanei înseamnă unificarea tuturor funcțiilor psihice, a tuturor tendințelor, pulsionilor, etc., într-un tot coerent, unitar, disciplinat, ierarhizat, adaptat la mediu și capabil să-și (găsească) definească și să-și urmeze devenirea, ontogenia.

O foarte mare parte dintre oameni, profesorul Aurel Romila avansează chiar proporția impresionantă de 50%, nu reușesc să se maturizeze, să devină și se opresc în evoluția lor, sau devin până la un punct și apoi regresează la nivele infantile de dezvoltare mintală. Aceștia sunt bolnavii psihici, adunați de savanți în peste trei sute de tipuri de boli care nu fac decât să denumească și să descrie, fără să poată modifica prea mult realitatea.

Știința este doar un instrument cu care omul poate face și bine și rău. Ea nu este suficientă omului pentru mântuire. Sunt de acord aici cu Petre Țuțea care spune că e mai deșteaptă o babă analfabetă care crede în Dumnezeu și se închină cu evlavie, decât un academician ateu.

Mintea fără inimă nu face doi bani. Cheia evoluției, a devenirii umane, este în zona afectivității, a sentimentelor și nu în cea a intelectului. Oricât ar părea de simplu, cel mai important pas în evoluția persoanei, cheia devenirii, este trecerea de la iubirea de sine la iubirea altcuiva.

26.02.2003. Asta se experimentează din copilărie. Copiii singuri, sunt răsfățați și cresc narcisici. Majoritatea dintre ei eșuează în cuplu și, ori fac și ei doar câte un copil, la vârste mai mari decât părinții lor, ori nu mai fac deloc.

Un loc aparte îl ocupă aici copiii din părinți divorțați. Aceștia se tem adânc și puternic să nu reproducă viața conflictuală a părinților lor și se căsătoresc târziu, după multe legături eșuate. Se tem să-și legalizeze legăturile și să facă pași „iremediabili” cum ar fi un copil.

Incompatibilitatea în cuplu are și cauze rasiale, genetice, nu numai educaționale. Cu cât cei doi membri ai cuplului, bărbatul și femeia, sunt mai diferiți, cu cât rezistă mai greu împreună fără conflicte, cu atât divorțează mai rapid și copilul sau copiii rezultați, au șanse mai mari de dizarmonie.

Armonia și dizarmonia persoanei, sunt determinate genetic. Vorbim de oameni cu o dezvoltare fizică normală, fără infecții ale sistemului nervos, traumatisme cranio-cerebrale, agresiuni chimice ș.a.m.d., care le pot dăuna iremediabil.

Irina fusese născută normal, rapid, fără mare chinuială, la termen, ca și fratele ei Andrei. Un lucru de interes medical ar putea fi menționat. Andrei s-a născut cu mult păr

pe corp, care ulterior i-a căzut. Țsta este un atavism. Și Irina avea câteva particularități congenitale cum ar fi lipsa completă a unui dinte de pe arcada superioară, o vezică biliară trilobată și un rudiment de vertebră supranumerară care se înfigea ca o pană între două vertebre normale și îi accentua vizibil scolioza coloanei vertebrale. Mai avea și o altă particularitate, un anumit design al unei anumite zone, pe care nu se mai cuvine să o descriem.

Toate aceste particularități nu reușeau să modifice cu ceva aspectul general de femeie frumoasă, foarte îngrijită și atrăgătoare pe care îl avea Irina și care îi adusesese numeroși admiratori.

În vara de dinaintea căsătoriei, am fost cu ea la Sfântul Gheorghe în Deltă, și mi-a pozat nud pe plaja lată de acolo. Din păcate filmul s-a voalat la controlul radiologic făcut bagajelor pe aeroportul din Tulcea.

14.03.2003 Stătea semiprofil dreapta, ca să nu i se vadă ușoara scolioză dextroconvexă care îi deforma silueta. Arăta bine. Era o minionă atrăgătoare, cu sâni mici, arcuiți în sus, șolduri frumos rotunjite și picioare lungi, un cap îngrijit atent, la detaliu, fardat cu discreție, gura mică și frumos desenată și, peste toate un aer de vulnerabilitate și fragilitate, foarte excitant. Când râdea arăta o dantură superbă și deși îi lipsea din naștere un dinte de sus, ceilalți erau bine proporționați și perfect aliniați și alăturați. Nu se observa nici o lipsă, doar că dacă îi numărai îți dădeai seama. Erau 15 în loc de 16. Evident că eu nu i-am numărat. Ea mi-a spus.

Când era gravidă cu Dănuț, a făcut o carie la o măsea de pe arcada de sus-dreapta, care s-a infectat și, pentru că nu a vrut, de acord cu mine, să ia antibiotice, pentru a nu dăuna copilului, infecția a colectat și a trebuit să merg cu ea la d-na dr. Isanos, la chirurgie buco-maxilo-facială, pe Plevnei, pentru a se interveni chirurgical. I s-a făcut rezecție apicală și s-a rezolvat problema fără medicamente.

22.01.2004 Mecanismul, dacă se poate numi așa, prin care se distorsiona gândirea lui Irina și toată psihologia ei, era centrat pe următoarele probleme.

Avea o teamă enormă și în același timp o atracție puternică și permanentă față de sexul, care la ea, din păcate, era cu adevărat opus. Era convinsă că bărbații sunt imorali, instabili, mincinoși și că nu au nici un respect față de femei, de la care nu vor decât un singur lucru, sexul.

Prin urmare singurul procedeu prin care nu te expunea efectelor nocive ale acestui gen de comportament masculin, era să nu te implicii.

Pentru că desvirginarea era un eveniment cu totul și cu totul deosebit, prima relație, întreruptă cu foarte mare zgomot, a fost cu o implicare afectivă mult mai mare decât celelalte. După desfacerea acestei relații, cu acuzații mari de lipsă de respect și șarlatanie (în ofensiva lui, concretizată prin zeci de epistole înflăcărâte, „logodnicul” îi scrisese la un moment dat, disperat de rezistența ei, „de la toate mă poți opri dar nu mă poți opri să plâng”), ea s-a considerat îndreptățită să angajeze relații scurte, mai mult sau mai puțin ocazionale, stabilite după principiul „văzut-plăcut” și pe care nu le continua, de teama de a nu fi disprețuită și părăsită. Părăsea ca să nu fie părăsită. Acest gen de relații, au pus-o în contact cu bărbați de o morală îndoielnică, de farisei, dacă nu chiar de păgâni. I s-a întărit în acest fel convingerea că bărbații sunt așa cum știa ea dintotdeauna.

Că este o convingere pe care și-a format-o în copilărie, o probează și scena de la mare, dintr-o tabără în care se afla ca instructor din partea UTM (era membră a biroului UTM pe Centrofarm București), la 15-16 ani. Un coleg, băiat de treabă, politicos și bine

crescut, a întrebat-o dacă nu vrea să meargă cu el la cinematograful. Ea a răspuns, foarte suspicioasă, „Ce să facem la cinematograful?” și, din acel moment, s-a purtat foarte urât cu băiatul respectiv.

Când am încercat împreună să ne amintim la modul psihanalitic de trecutul ei, povestind scena, i-au dat lacrimile de mila băiatului respectiv, care se purtase foarte frumos cu ea și nu avea nici o altă vină decât că o plăcea.

Prejudicata asta funestă se suda la ea, într-un complex ideo-afectiv (celebrele complexe descrise de psihologie și psihanaliză), de ideea că ea nu este în mod real competitivă și demnă de respect și că în realitate este un om inferior, pe care nu-l poate iubi și mai ales respecta nimeni cu adevărat.

Defectul ei de la coloană, îl asocia cu critica perseverentă pe care i-o făcea mama ei, direct sau criticându-l pe tatăl ei, cu care Irina semăna vizibil, critică din care reieșea că este un om de nimic, demn în cel mai bun caz de milă și de dispreț.

Se adăuga la toate și temperamentul ei care nu putea să se încadreze pe deplin în normele care pe mama ei nu o stânjeneau absolut de loc, în sensul că ea le putea respecta fără nici un efort.

08.03.2004 În devenirea fiecărei persoane, una dintre cele mai importante bătălii este aceea a genului, formarea identității de gen. A deveni bărbat sau femeie.

Deși bazele sunt genetice și problema, în datele ei fundamentale, se tranșează încă din viața intrauterină, comportamentul lucrurile se definitivează după pubertate.

Copiii din cupluri schismatice-conflictuale au probleme. Inițial am crezut că aceste probleme se datorează doar întâmplărilor imprimate în copilărie, ulterior mi-am dat seama că poate fi vorba de moștenirea unor structuri care nu se assemblează armonios.

La Irina pubertatea a venit cu spaime și suferință. Speriată de timpuriu de conflictele mai mult sau mai puțin violente dintre părinți, ea a primit pubertatea, cu evenimentele ei biologice și psihologice, ca pe o mare pacoste. Prima reacție a fost de refuz, de negare. A anunțat că vrea să se călugărească.

Părintele Avram, tatăl ei, cunoscând-o și pe ea și viața de călugărie, a luat-o cu el într-o bună zi și s-au dus amândoi pentru câteva zile, la o mănăstire din Vrancea. A vorbit cu stareța și i-a prezentat-o pe Irina și dorința ei de a se călugări. Stareța a cuplat la intenția educativă a părintelui și a tratat-o pe Irina în zilele următoare, cu toată seriozitatea, ca pe o novice, adică o adevărată elevă călugăriță.

După câteva zile de regim alimentar sărac în principii nutritive și de treziri de două ori pe noapte, pentru rugăciuni, Irina și-a mai temperat intențiile și a cerut să se întoarcă acasă. A perceput asta însă ca pe o nouă dovadă de inferioritate a ei, de incapacitate de a-și stăpâni instinctele, adică de confirmare a celor susținute de mama ei. A fost o înfrângere pentru care în sinea ei era pregătită. Era programată de mică de caracterizarea făcută *cu dispreț* de mama ei. Cele susținute de mama ei erau adevărate și, în sine, nu ar fi marcat-o cu nimic, dacă ar fi fost spuse cu dragoste și simpatie. Nociv și demoralizant era însă disprețul care însoțea această caracterizare.

Copiii care seamănă cu părintele de același sex, fizic, dar mai ales psihic, sunt mai iubiți de părintele respectiv și adoptă, prin imitație, mult mai ușor, comportamentul și genul acestuia. Sub toate se află realitatea implacabilă a moștenirii ereditare, „zidul biologiei” de care vorbea și Freud.

Persoana umană, personalitatea fiecărui individ, are o determinare predominant genetică, cel puțin în funcțiile fundamentale cum ar fi inteligența și afectivitatea. Se adaugă aici și „ereditatea educațională”.

Irina moștenise temperamentul tatălui ei și sistemul de valori morale (structura psihică pe care se dezvoltă caracterul, sistemul de valori morale) al mamei, puternice amândouă. De aici în persoana ei era un conflict permanent între aceste două forțe. Conflict care o sfâșiase permanent, o ținuse într-un soi de dedublare tensionată. La vedere, se străduia din răzputeri să se poarte conform sistemului de valori. În spatele acestei aparențe, într-o clandestinitate și „ilegalitate” permanentă, își trăia pulsivitatea la modul aproape amoral.

Era o disarmonie care la un moment dat „evoluează” spre disociere. A fost momentul din studenția și post-studenția ei (viața de intern) din București, de care am pomenit ceva mai sus și în care s-a internat pentru „Neurastenie cu elemente atipice”, la spitalul 9.

S-a „înfruptat” din toate plăcerile oferite de acest zeu păgân care este sexul, cu frica permanentă de a nu deveni public acest lucru și, orgolioasă fiind și împărtășind principiile morale materne, disprețuindu-se hotărât pentru asta. Din această combinație, care o adusesse în pragul psihozei, pe care ulterior l-a trecut în numeroase rânduri, ea ieșise cu o accentuare puternică a complexului de inferioritate, pe care nimic nu-l mai putea stinge.

Avea de asemenea o ură disprețuitoare față de toate femeile, în a căror castitate și nevinovăție nu credea și o ură secretă, fierbinte, față de toți bărbații, pe care îi considera niște profitori nerușinați, cu care însă trebuia să aibe de-a face din pricina propriei sale „inferiorități”, a dependenței sale de sex, fapt care o obligase să mintă și să se prefacă permanent.

Avea însă multă înțelegere și chiar afecțiune, pentru bolnavii psihici, pe care îi ajuta cât o țineau puterile și care o iubeau pentru asta.

Un alt instinct care i-a creat tot timpul probleme, de data asta cu cei din jur nu cu sine, inclusiv cu unii pacienți, era cel de proprietate (posesiune). Semăna și aici cu tatăl ei. Era materialistă și nu se disprețuia pentru asta. De aici unii colegi, mai ales unele colege, aveau impresia că tulburările ei psihice ascundeau de fapt o persoană care își cunoștea și își urmărea foarte bine interesele.

22.10.2004. Când am luat decizia să întrerup relațiile cu Geta Hegeduș și să continui relația cu Irina, nu știam că am luat cea mai gravă decizie din viața mea, care avea să-mi aducă un șir de nenorociri și suferințe de neimaginat. M-au avertizat trei persoane. Una a fost d-na dr. Vujdea Ileana, al cărei secundar eram și care mi-a spus doar că „Nici nu știe omul ce să te sfătuiască”. A doua a fost d-na dr. Vrabie Elena, la care fusesem secundar de asemenea și care mi-a spus-o direct și deschis: „Tu știi că a fost și psihotică? Faci o mare greșală. E adevărat că e frumușică dar...” și pentru că se apropia Irina, d-na Vrabie s-a îndepărtat, destul de grăbită. Nu m-a speriat graba ei deși ar fi trebuit să-mi dea de gândit.

Știam că a avut probleme și îmi povestise chiar ea că a vrut să se sinucidă la 18 ani, că pe la 22 avea dismorfofobie (voia să facă o operație estetică să-și îndrepte nasul, care „nu era perfect simetric”-în realitate era o diferență aproape imperceptibilă) și fenomene de derealizare și depersonalizare, pentru care Profesorul Predescu, a cărui pacientă fusese, îi dăduse diagnosticul de neurastenie cu fenomene atipice.

Eram la mijlocul rezidențiatului. Nu știam încă până unde merge normalul și de unde începe boala psihică. Nu știam că există psihoze ascunse în spatele unei fațade cvasinormale și mai ales nu știam ce putere terapeutică limitată are psihiatria. Eram

convins că devin specialistul unei discipline medicale în mare ascensiune, care va avea din ce în ce mai multă știință și deci putere. Nu puteam să cred că există tulburare psihică în care mediul să nu aibe un rol cauzal și deci și terapeutic. Nu înțelegeam încă boala psihică endogenă, adică fără cauză exterioară.

Nu aveam nici un gând rău față de Irina. Nu voiam decât să avem o casă, o mașină, lucruri utile în casă și să ne continuăm fiecare, într-o cooperare cât se poate de strânsă, având în vedere că eram amândoi de aceeași profesie, psihiatria, cariera științifică.

Aveam deja câteva mii de cărți. Citisem enorm, fapt care nu prea mi-a dezvoltat simțul realității dar care îmi dădea posibilitatea să abordez orice temă într-o discuție cât ar fi fost ea de elevată.

Neavând nici un gând rău, necunoscând implacabilitatea bolilor endogene și incurabilitatea lor, nu vedeam nici un impediment să ne continuăm relația și chiar să ne căsătorim.

A fost cea mai mare greșeală a vieții mele, cu efecte catastrofale asupra evoluției mele ulterioare, efecte de pe urma cărora sufăr și în prezent și voi suferi probabil până la ultima suflare.

Foarte pe scurt, rezumând în ordine crescătoare ca importanță, toată agoniseala mea de băiat sărac la origine, care a vrut să scape de sărăcie și a muncit din răspuțeri pentru asta (lucram, la Târgoviște de exemplu, de la șapte dimineața și până la zece noaptea, în două policlinici și în secția de la Mănăstirea Dealu, unde aveam în fiecare moment internați peste 40 de pacienți), s-a volatilizat în urma unui proces de partaj din care m-am retras datorită stării psihice grave în care ajunsese Irina. Am rămas și fără majoritatea hainelor din garderoba mea care nu era de altfel foarte bogată pentru că am avut întotdeauna alte priorități.

Am renunțat la tot pt ca dacă aș fi făcut altfel, eram convins ca ea ar fi clacat.

Am rămas și fără toată biblioteca mea de care eram foarte mândru și, cel mai rău, am rămas fără copilul meu, Dănuț, eu care iubesc foarte mult copiii.

Toate astea din cauza unei nenorocite de boli mintale, care a transformat o femeie fină, drăguță, cultivată, cu studii de medicină, în fine, cu toate premisele necesare pentru a reuși din plin, în cel mai mare dușman al meu.

30-10-2005. Am făcut o pauză mare. Sunt foarte multe de spus și trebuie selectate și sintetizate.

Sunt enorm de multe mizerii, lucruri urâte. Mi-e greu să le descriu, să adaug și eu la mizeria lumii.

E foarte important să degajez din toate mesajul final. Din toată istoria reiese clar, cutremurător de clar, că boala mintală este un adversar redutabil al omului. Te chinuie și pe tine și pe cei din jurul tău și te duce la moarte. După moartea ta, rămân ecourile, consecințele mai mult su mai puțin grave ale nebuniei tale, care se răsfrâng asupra celor care îți supraviețuiesc și cu care ai avut de-a face. Cele mai rele sunt ecourile sufletești ale faptelor tale care traumatizează copiii tăi și care, la ereditatea cromozomială de nebun, adaugă o ereditate educațională, dacă se poate spune așa, alienantă.

Pentru a putea ajuta un asemenea nenorocit (cuvântul monstru ar fi mai potrivit dacă nu ar conține și conștiința răului, premeditarea lui, ceea ce nu are întotdeauna corespondent în realitate) îți trebuie în primul rând foarte multă putere, o rezistență de martir. Boala mintală transformă ființa umană într-un izvor nesecat de răutate.

Suspiciozitatea, meîncrederea în ceilalți, care stă în primul rând al simptomelor bolii psihice, transformă pe cel mai cumsecade om, într-o fiară la pândă. O fiară despre care știi sau nu știi, pentru că nebunul se ascunde în sine și se preface cumsecade. Poți avea de-a face mult timp cu el, fără să-ți dai seama ce ascunde.

Poți avea un coleg bolnav, poți avea un vecin bolnav, care este convins că îi vrei răul și chiar i-l faci și așteaptă, în nebunia lui, să ia măsuri de apărare împotriva ta sau să contraatace, dar cel mai grav este să ai un părinte, un copil sau partenerul de viață cu mințile rătăcite. Nebuniile patente și vizibile pentru toată lumea, sunt întrucâtva mai simple în implicațiile lor. Din păcate puține sunt așa. Majoritatea sunt nebunii ascunse sub o față de cvasinormală care poate înșela nu numai oamenii obișnuiți dar chiar și specialiștii.

Boala mintală face ravagii în lumea contemporană și provoacă pagube uriașe, inestimabile.

Americanii calculează, la mai multe zeci de miliarde de dolari, pierderile economice pe care le provoacă doar depresia. Dacă ne gândim însă la schizofrenie, la paranoia (cea mai periculoasă tulburare mintală), la alcoolism și toxicomanii precum și la marele rezervor de tulburări psihice organice (după traumatismele cerebrale, infecții, etc.) prejudiciile devin astronomice, incomensurabile.

Mijloacele puse în acțiune pentru limitarea acestui flagel, sunt foarte reduse, disproporționat de mici față de anvergura fenomenului (cel puțin la noi).

În plan individual sau familial, boala mintală malformează și distruge destine. Cartea de față este un document care mărturisește despre aceasta.

19-04-2006. Azi este miercuri de dinainte de Paști și sunt de gardă. Citesc o carte scrisă de un american Ken Wilber, *Fără granițe. Abordări orientale și occidentale ale dezvoltării personale*.

Cele mai grave și uneori insurmontabile piedici în devenire sunt propriile tale limite. Irina practic a eșuat pentru că nu-și putea depăși prejudecățile. Avea o nevoie de iubire enormă. Toate afectele ei erau puternice. Din păcate, aceste „toate afecte ale ei” erau două sau trei. Iubea câteva persoane. Pe fratele ei Andrei îl iubea cel mai mult. Cu el a avut o relație de soră mai mică și care trebuie iubită necondiționat și fără comentarii și în același timp ocrotită, față de fratele mai mare, căruia însă nu trebuie să-i dai socoteală prea mult de ce faci. Îl iubea posesiv. La un moment dat, fiind internată la Parhon, îi scria, fără să-ți dea seama cât rău îi face, că nu s-a căsătorit cu cine trebuia și că Mariana, asistentă medicală, fată de infirmieră, l-a obligat practic să o ia de nevastă, lăsându-i un copil, pe Alina. Ar fi deci o șmecheră interesată.

Asta se întâmpla la mulți ani de la căsătorie, după ce fratele ei își făcuse un rost și un nume alături de soția lui și de familia acesteia care a ținut locul familiei lui de origine, risipite și în discordie. Alina, copilul lor, era deja mare și, la timpul respectiv, fusese botezată chiar de Irina. Era absurd.

Scrisoarea era o întoarcere în timp, o părere de rău după perioada copilăriei lor în care Andrei, până târziu în primii ani de facultate, era prietenul ei cel mai de nădejde, care o iubea necondiționat și dezinteresat și o ocrotea în toate împrejurările. Dragostea lor era întărită de faptul că au suferit împreună de pe urma discordiei părinților și s-au sfătuit în momentele cele mai grele. Era geloasă pe cumnata ei că i-a luat fratele și proiecta pe aceasta părerea ei despre toate femeile, pe care le considera prefăcute și interesate ori de sex ori de avere ori și de una și de alta.

Andrei era un om frumos, de o bunătate și o corectitudine exemplare. Cu o figură luminoasă și curată, aproape angelică, de om vesel și bun la suflet care nu inspira nimic rău ci numai sentimente frumoase, era preocupat obsesiv de perfecționarea lui profesională și de îndeplinirea cât mai corectă a tuturor îndatoririlor. Era genul de om care dacă greșea, ceea ce nu prea se întâmpla, suferea el mai mult decât victima eventuală a respectivei greșeli.

A fost unul din marii medici ai regiunii în care a trăit. La înmormântarea lui, au venit câteva sute de oameni, pacienți și rude ale acestora.

Moartea lui a fost grăbită și de problemele grave și interminabile prin care trecea Irina, pe care el o iubea, ca și pe mama lui, cu sentimente puternice și stabile.

Și el și Irina au murit de tineri, mult mai de tineri decât părinții lor. Aici poate că ar trebui, deși îmi vine greu să vorbesc și acum, după ani de zile de la moartea lor, să amintesc de noțiunile de egosinton și egodiston. Una dintre cheile cele mai importante ale succesului este acordul tuturor părților sufletești ale personalității, așa-numita egosintonie. Atunci când acțiunea individului nu încalcă legile grupului social, evoluția persoanei este sigură și de succes. Dacă individul este egosinton (în acord cu sine) dar în dezacord cu lumea, vorbim de psihopatie.

O evoluție dramatică, plină de suferință din pornire și condamnată la eșec, o au egodisticii, oamenii în dezacord cu ei înșiși, adică nevroticii. Părinții Irinei, D-zeu să-i ierte, erau amândoi egosintoni, armonioși, mulțumiți și în acord cu ei înșiși, dar, din păcate, în dezacord unul cu celălalt și într-un conflict cvasipermanent.

Irina și Andrei au ieșit din această combinație egodistoni, nemulțumiți funciar de ei înșiși. Mai controlat și mai adaptabil, Andrei a reușit să nu facă în jur răul pe care l-a făcut Irina, care era cvasiincontinentă afectiv. Și-a făcut însă lui rău, suferind permanent de o nemulțumire și o neîncredere în sine, vizibile, pe care încerca să și-o stingă printr-o corectitudine și profesională și familială duse până la perfecționism.

15.02.2009 Suntem în Săptămâna Patimilor. Am recitat o parte din însemnările de până acum. Mă întreb dacă o să le pot duce „până la capăt” (deviza mea de student-poet) și dacă vor folosi cuiva. Poate lui Dan, poate și lui Dan și fetelor, poate urmașilor lor, poate și altora.

Viitoarea carte atrage serios atenția asupra bolilor sufletului, asupra tulburărilor psihice. Cercetarea lor trebuie puternic reconsiderată și mult mai bine subvenționată.

Au trecut câțiva ani de la ultimele note. Dănuț, băiatul meu și al Irinei, nu vine pe la mine. O mai vizitează pe mama, în curtea în care și-a petrecut și el primii ani din viață.

Au trecut de la moartea mamei lui, aproape zece ani. Mi-aduc aminte că, după ce am plecat de acasă din Străduinței în toamna lui 1988, unde mă *străduisem* zece ani să conviețuiesc cu mama lui și folosisem toate mijloacele pe care mi le pusese la dispoziție știința mea de atunci ca să merg mai departe *alături de un om care nu putuse să stea lângă nimeni prea mult*, m-am întors în părculețul din fața blocului, pentru că îl văzusem pe Dănuț și voiam să vorbesc cu el. Îmi era dor de el. Lipsisem de lângă el câteva luni. A venit lângă mine (abia trecuse de 8 ani) și m-a întrebat cu o voce timidă, curios și parcă rușinat în același timp: „Unde ai fost mă?”. Întrebarea lui, cu rezonanță de epitaf, răsună și acum în inima mea.

Cum să-i cer să vină pe la mine acum, dacă între opt și optsprezece ani nu l-am văzut decât de câteva ori? E adevărat că, de fiecare dată când mă mutam undeva, treceam pe la el și îl luam să-i arăt unde stau, ca să poată veni pe la mine. El însă nu venea. La una din

locuințele în care am stat cu chirie, am aflat de la el că locuia vizavi baba Szatmary, a cărei față locuia deasupra lui în Străduinței și el credea că i-ar spune Irinei că-l vede la mine și se temea.

Înainte să plec, adică să renunț la tot, Irina, ani de zile, zi de zi, de la orele serii și până pe la miezul nopții, uneori până pe la 3-4 dimineața, îmi ținea un soi de discurs stereotip, ca un rechizitoriu de perioadă stalinistă, în care mă acuza de toate relele posibile și pe mine și pe familia mea de origine, în special pe mama. Tot ce putea fi extras ca murdar, imoral, inferior, blamabil sau de disprețuit, din trecutul meu și al familiei mele și pe care ea îl putuse afla, în special de la tata, care era mai extrovertit și îi plăcea să bârfească și le mai înflorea, era luat, curățat de orice conotație pozitivă, concentrat și transformat într-un atac nimicitor la adresa mea.

Am un asemenea atac înregistrat pe bandă și poate că voi putea să-l transcriu. La începuturile acestei serii negre, îi mai răspundeam la enormele exagerări tendențioase pe care mi le spunea. După un timp, n-am mai ripostat în nici un fel. Stăteam și ascultam ore întregi ura fierbinte care ordona toate mizeriile posibile și le turna în sufletul meu copleșit. Eram și disperat și îngrozit în același timp. Nu știam nici ce anume provoca acest comportament evident anormal, psihotic și nici nu știam ce să fac și cum să mă port, ca să-l pot opri.

Destul de repede mi-am dat seama că este vorba de o tulburare psihică foarte gravă. Nu eram încă pregătit să înțeleg și cu atât mai puțin să tratez, asemenea manifestări. Catedra de psihiatrie, de la care învățau tinerii rezidenți printre care și eu, era una dintre cele mai slabe din întregul sistem medical bucureștean. Mi-am dat seama cu groază că nu sunt pregătit să fac față unei asemenea situații. Am început să citesc masiv. Am tradus „Introducere în psihanaliză”, care circula în xerox, într-o variantă franțuzească și părți însemnate din „Tratatul de psihiatrie” al lui Henri Ey. Eram încă sub influența ideilor care pun mediul pe locul principal, printre factorii care influențează persoana în ontogenia și manifestările ei.

Una din temele care ocupau un loc permanent în atacurile înverșunate ale Irinei, erau bețiile mele. Faptul că și tata era un băutor cronic și tatăl lui băuse de asemenea, îmi sporea „vinovăția” și îmi agrava situația.

Până pe la 18-19 ani, eu nu vibrasem deloc la tentația prietenului meu John Barleycorn, cum numește băutura Jack London. Mama se lăuda cu mine că sunt un băiat „liniștit și cuminte ca o fată”. După aceea, mai ales în perioadele de restriște, cum a fost aceea a prezentării la post, în comuna Valea Salciei din județul Buzău, sau după ce m-am căsătorit, dar nu numai de restriște ci și de plăcere, am umblat și eu prin tărâmul acela al „îndrăcirii voluntare”, cum spune Biserica. Uneori mai zgomotos, de cele mai multe ori discret și decent.

Dacă am văzut că Irina este atât de afectată, am renunțat la această plăcere. Timp de mai bine de patru ani nu am mai băut nici un pahar de bere măcar. Nici o picătură de băutură. Pentru a fi credibil și convingător nu ai cum să faci altfel. Mă duceam în vizite, mă duceam în delegații ca inspector de minister, participam la mese de protocol, în restaurante de lux din orașele mari, în cabane de protocol, case de vacanță, împreună cu personalități ale lumii medicale din țară și nu beam nici un pahar de băutură alcoolică. Dădeam diferite explicații mai mult sau mai puțin credibile și lăsam pe fiecare să creadă ce vrea. Din păcate nici tonul, nici coloratura afectivă și nici tematica rechizitoriilor

Irinei, nu s-au modificat absolut deloc. Mi-am dat seama atunci că starea ei nu este legată de evenimentele din mediu. Ceva în neregulă era în sufletul ei. Ceva neinteligibil.

Mai târziu am citit despre Jaspers și afirmația lui că dacă nu înțelegi ce se întâmplă cu comportamentul unui individ, poți să fii sigur că te afli în fața unei psihoze.

17.04.2009 Astăzi este ziua de naștere a tatălui meu. În 14 aprilie este ziua lui Dănuț. Este pentru prima dată în viața lui când nu l-am felicitat. Până acum i-am trimis scrisori sau mesaje. Mă ține într-o carantină absolută. Dacă aș fi sigur că o duce bine din toate punctele de vedere, nu mi-ar păsa așa de mult, deși mi-e dor de el de 21 de ani, de când m-am despărțit de mama lui. Simt dorul ăsta ca pe un furuncul pe inimă. Aproape vindecat dar care mai pulsează.

Revenind la Irina, uraganul de mizerii pe care le ascultam de la ea, deja de sute de ore, continua. El se datora următorului mecanism sufletesc, de care am amintit mai sus și care a funcționat în relația ei cu toți bărbații pe care i-a iubit. Persoana ei era subminată de un puternic complex de inferioritate. În paralel, exista la ea un imens orgoliu, moștenit de la mama ei. Sub toate acestea, un temperament vulcanic alimenta cu o energie abundentă monologurile ei de o violență verbală și uneori și fizică, extremă.

O gelozie patologică, pe care din orgoliu nu o expunea niciodată fățiș, legată și ea de complexul de inferioritate, am să explic cum, se putea ghici uneori dincolo de discursul ei. Tot ce știa că se poate petrece în materie de adulter din experiența proprie, pe fondul primordial al neîncrederii în tatăl ei, pe care de altfel îl iubea și cu care se identifica, lucrau în ea și proiectau pe mine (foarte târziu mi-am dat seama de asta, pentru că nu reieșea explicit) toate nemerniciile posibile, care desigur că trebuiau și erau drastic sancționate. De ce spun că nu mi-am dat seama decât foarte târziu? Pentru că în discursul ei nu erau decât insulte, o ponegreală interminabilă și incomensurabilă, într-o discordanță stridentă cu trăirile și activitatea mea și fără nici o explicație causală. Foarte târziu mi-am dat seama, după ce mi s-au întâmplat anumite lucruri pe care încerc să le ordonez într-o serie, neagră din păcate.

La un moment dat m-am trezit cu parbrizul mașinii spart. Nu aveam dușmani și am rămas perplex.

După un timp îmi găsesc toate cauciucurile de la mașină tăiate. Autor necunoscut.

Altă dată, într-o dimineață în care, în calitate de secretar al organizației de bază nr. 5 din minister, trebuia să plec cu cei 28 de inspectori din subordine, la cules de porumb undeva la o gospodărie de partid, îmi dispar cheile mașinii. Le-am căutat de m-am zăpăcit, sub presiunea timpului. Trecuse marja de siguranță pe care mi-o luasem. Sufăr aproape fizic dacă întârzi și la o întrunire amicală, darămite la un asemenea gen de întrunire. Până la urmă nu le-am găsit și am fugit de m-au trecut toate sudorile, trei stații de troleibuz, până la Piața Sudului, am luat metroul și am ajuns la timp.

Toate acestea erau evenimente neinteligibile pentru mine atunci și evident extrem de neplăcute.

La un moment dat eram cu ea la Romarta, pe Calea Victoriei și stăteam la rând să cumpăr batiste. În spatele meu era Irina care se uita la niște vitrine. În fața mea era o tânără cu părul lung despletit, blondă. Pe părul fetei cirula un gândac. Am prins gândacul fără să cer voie și să dau explicații, pentru că se mișca rapid și nu aș fi avut timp să acționez. Fata s-a întors și eu, cu gândacul între degete, i-am explicat ce se întâmplase și i-am arătat insecta. Ea s-a înroșit la față, mi-a mulțumit și lucrurile s-au oprit aici.

După ce am ieșit din magazin, Irina mi-a făcut un scandal monstru. Că sunt un derbedeu, că mă leg de femei cu ea de față, că își închipuie ce aș fi făcut dacă nu era ea de față, etc. Când am ajuns lângă magazinul Adam, unde aveam parcată mașina, scandalul ajunsese la apogeu. Mi-a luat servieta din mașină și mi-a aruncat-o pe trotuar. Mă simțeam groaznic.

Un scandal asemănător mi-a făcut într-o seară, la camera de gardă a spitalului unde eram de serviciu împreună, când i-am ridicat unei asistente o agrafă pentru hârtii, care îi căzuse și femeia mi-a mulțumit zâmbind. Că i-am atins mâna când i-am dat agrafa și că se vedea clar că este ceva între noi după felul în care ne-am privit.

În ambele situații am fost complet străin de orice intenții erotice. Cu timpul, am pus cap la cap toate astea și, deși ea disimula foarte bine de cele mai multe ori, mi-am dat seama că de fapt are un prag de percepție foarte scăzut și o imaginație foarte bogată la acest capitol. Am luat măsuri și dacă nici până atunci nu eram prea oportunist cu femeile, am început să-mi controlez cu atenție orice gest care ar fi putut fi interpretat în acest sens. Nu ne-a fost de nici un folos. Scandalurile s-au întetit și s-au agravat.

La un moment dat i-am făcut o vizită acasă șefului pavilionului în care lucra Irina, conferențiarul Ciurezu, care m-a întâmpinat într-o oarecare alertă. Se aștepta să-i solicit sprijin cumva împotriva Irinei. I-am explicat că sunt departe de a avea sentimente negative față de Irina și că vreau doar să-l rog, dacă Irina mai întârzie sau dacă lipsește într-o zi, să-i îngăduie. Dacă a văzut că nu am venit să-i reclam ceva, el s-a relaxat și mi-a spus că o știe pe Irina de când era studentă și că își dă seama că are probleme și vrea să o ajute. M-a atenționat însă că o infirmieră, în timp ce trecea seara prin fața blocului nostru, în drum spre spital, a văzut-o pe Irina cum spârgea cu un ciocan parbrizul la o mașină Dacia galbenă și că trebuie să avem grijă pentru că oamenii vorbesc. Se referea și la situația mea de inspector de minister, care trebuie să aibe o reputație bună și căruia asemenea întâmplări îi pot dăuna în carieră. L-am asigurat că fac tot ce pot.

Altădată, în toiul unei discuții, îmi spune, hodoronc tronc, “Poți să pleci. Du-te la femeile tale!”

Evenimentele de acest tip se petreceau concomitent cu un alt șir de întâmplări. După ce mi-a povestit viața ei, aflu că ea mai corespundează cu unii dintre foștii ei prieteni, printre care un neurochirurg de la Iași. Aflasem în detaliu relația ei cu acesta și modul la care, undeva prin județul Neamț, încercase el și aproape reușise, să se culce cu ea. Nu-mi plăcea că menține relația cu el. Aveam un fel de silă față de chestia asta. Mi se părea o murdărie.

Altădată aflu că o vizitează la spital, foarte frecvent, un avocat, care îi face de mult curte și este un om deosebit, care a dat la un moment dat statul în judecată, etc., etc. Iar nu mi-a plăcut.

Într-o zi mergem în vizită la primarul comunei Dragomirești, un tip mai bătrân ca noi, cam bețiv și afemeiat și care ne povestea ce farse le face el oamenilor din primărie și la unii prieteni cu care mergea la vânătoare. Avea o privire care pătrundea peste tot și un râs de șmecher. Nu i-am dat prea mare importanță. Pe drumul spre casă, în mașină, Irina mi-a făcut un scandal monstru și nu înțelegeam motivul. Că ea divorțează, că duce lângă mine o viață monotonă (lucru relativ adevărat pentru că eu din fire sunt un om lent, stabil și previzibil), că am luat casă lângă spital, la câteva minute de mers pe jos și ea din cauza asta s-a îngrășat și nu mai cunoaște pe nimeni și nu mai are și ea cu cine vorbi și tot așa. Atunci nu prea înțelegeam ce s-a întâmplat cu ea.

Într-o dimineață, în casa părinților mei, unde am locuit în primii ani de după nuntă, la poartă, oprește un tip cu o mașină, care spune că vrea să o ia pe d-na doctor și să o ducă la spital. A așteptat puțin. Ea a fost cam încurcată de situație și nu s-a dus să vorbească la poartă cu ăla, eu nu știam ce să cred. Până la urmă omul a plecat și ea mi-a spus că îl cunoscuse cu câteva zile în urmă, pe drumul spre spital, că îi făcuse puțină curte și că ea nu-l respinsese și așa a ajuns el la poarta noastră.

08.05.2009 Am plecat din Străduinței, nume foarte potrivit pentru situația mea, în toamna lui 1988. Aveam în brațe câteva lucruri strict necesare. Irina era acasă. Când am ieșit pe ușă, cu mâinile ocupate, m-a lovit cu piciorul în spate. Lovitura arăta, evident, sentimentele ei față de mine și era ca un fel de concluzie. Mă simțeam ca un mort la care vine cineva și îi mai dă o lovitură și eventual îl scuipă. M-am dus la părinții mei în Intrarea Pășunilor. În conflictele conjugale clasice, pleacă ea. Aici era altfel.

Cu câțva timp în urmă, auzisem din bucătărie, fără să vreau, o discuție dintre Irina și soția unui vecin de deasupra. Irina îi spunea că în curând va împlini o vârstă la care nu va mai avea nevoie de bărbat, așa că nu o mai interesează persoana mea.

Familia vecinilor de sus era formată din „el”, merceolog achizitor de produse alimentare, cam bețiv, „ea”, ceva operatoare pe calculator, „doi copii”, un băiat mai mare și o fată. În jurul lor gravita soacra, mama ei, care povestea în bloc, cui voia să o asculte, că „ginerile ei, băiat bun altminteri, care aproviziona casa, în vremurile acelea în care se stătea la coadă la tacâmuri de pasăre, cu de toate, era, din cauza băuturii probabil, impotent. Fata ei, pe care o durea capul din cauza asta, fusese nevoită să cedeze avansurilor șefului ei, care o invita într-o garsonieră de pe lângă Piața Galați”. Să o binedispună. Această bună dispoziție nu-i folosea prea mult deoarece soțul ei, care lipsea de acasă pentru că se ducea cu un camion frigorific să aducă marfă din țară, a aflat și în casa lor a început o suită de scandaluri.

Am sfătuit-o pe Irina, cu mult timp înainte, să evite relațiile prea strânse cu familia în cauză. Ea nu m-a ascultat.

La un moment dat vecinii de sus se certau cu mare zgomot. Am ieșit și l-am văzut pe el, roșu la față, trăgând-o pe ea de haine. Subiectul scandalului era că ea tocmai îi spusese că fata nu era copilul lui.

Îmi părea rău pentru ei. Aveau doi copii reușiți. Ei înșiși erau doi oameni frumoși.

El a plecat de acasă după un timp și după câțiva ani a și murit. Ea a rămas în apartament cu copiii. Soacra avea apartamentul ei în apropiere. La un moment dat ajunsesem să stau cu chirie într-un bloc, vizavi de blocul în care locuia soacra. Imediat ce m-am mutat, l-am dus pe Dănuț să vadă unde stau ca să poată veni pe la mine când vrea. Nu a venit niciodată. Mi-a spus că soacra cu pricina, l-a văzut, i-a spus lui Irina și Irina l-a certat. I-a spus că îl va izgoni de acasă și el s-a speriat.

21.07.2010 Am recitit tot materialul. Trebuie fluidizat, reorganizat și completat.

Dănuț tot nu vine pe la mine. Între timp s-a căsătorit și are o fetiță pe care a botezat-o Irina.

01.03.2011 Reușisem să tastez 85 de pagini din materialul de până acum. În țineam pe un stick, din motive de siguranță antivirus. Așa credeam eu cel puțin. Zilele trecute, un specialist care a manipulat stickul, l-a deteriorat. Lovitură grea. Există o firmă care poate recupera date de pe stickuri deteriorate. Nu cred că aş mai fi în stare să tastez din nou ce s-a pierdut.

Mă încercă din ce în ce mai des un sentiment de zădărnicie. Qui prodest ? Cui și la ce va folosi efortul meu?